

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Jeg har opdraget de fleste børn i min omgangskræse til, at hvis jeg spørger dem, vil du prøve noget sjovt?

Hej, Kristine. Hej, Camilla.

Og det kom som en overrasket, så kan jeg se.

Nej, nej.

Så er sæsonen startet for kolde fingre.

Kolde fingre er det river og rusker udenfor.

Det regner og det er mega mørkt.

Jeg har opdraget de fleste børn i min omgangskræse til, at hvis jeg spørger dem, vil du prøve noget sjovt?

Som en anden børnelocker, selvfølgelig.

Så løber de alle sammen væk fremme og siger, nej, fordi det betyder, at jeg har brug for et sted at varme min meget, meget kolde hænder.

Lige ned af naken på sådan et søgt barn der, så kan man nu slet samtidig lige få restet sine hænder.

Det skal jeg prøve.

Men de begynder at flygte fremme.

Godde, jeg kan sgu da gøre det på til.

Men hun ved det ikke.

Hun ved det ikke. Det er rigtig lyd.

Hun kan så godt lide, at nu skal det være søn.

Nej, det vil være søn.

Nå, men dejligt.

Det er dejligt, og det fik mig til at tænke på lige præcis det efterår.

Næste uge er det efterårsferie.

Det er det også herfra, der kommer simpelthen ikke noget i Mørkeland på mandag.

Der kommer ikke noget afsnit ud på mandag.

Til gengæld.

Så er det på fredag, det er fredag den 13.

Og der kommer simpelthen første episode af Du er ikke alene.

Ja, fredag den 13., der udkommer vores nye podcast.

Og den skal jeg altså skynde jer over og følge allerede nu.

Så går I ikke glip af første afsnit, når det kommer ud.

Det kommer til at lægge klar fredag morgen, sikker du også om natten.

Og ja, så glæder vi os bare til at høre, hvad I synes om det.

Jeg glæder også Emil sagt, ikke?

Vi er lidt nervøse og spændte.

Og så vil jeg da også sige, at man kan jo lige bruge det episode 2,

at du ikke er alene i eftersferien, til at klare sig igennem,

når der nu ikke kommer noget i Mørkeland.

Vi har to mega lange sager med i dag.

Ja, jeg synes også, vi skal kast os ud i det.

Jeg kunne bare godt lige tænke mig at læse et par beskeder op først, som vi fik efter sidste uge episode, hvor jeg fortalte om 19 år i ESME.

Og jeg synes, de her beskeder er med til lige at sementere,

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

at hun har været her og at hun har gjort indtryk,
og at hun netop havde nogle af de kvaliteter, vi forestiller os ikke.
Den ene lyder sådan her.

Vidrørende dagens afsnit 25 om ESME-Sær.

Kære, jeg er selv opvokset i Finlandsparken i Vejle, hvorfra jeg kender ESME.

Senere gik vi i samme klasse sammen på Vejlehandelskole.

Jeg er virkelig rørt over, at I snakker om hende i dagens afsnit.

Hun var så skide sød.

I sommerferien 7.90 flyttede jeg fra Vejle, og jeg så aldrig ESME igen,
og vidste jeg heller, at hun var blevet gift.

Jeg tænker stadig jævnlige på hende, og hvor forfærdeligt det var,
at hun skulle miste livet, når det eneste hun ville var at leve.

Jeg har vedhæftet vores klassebillede, så ikke for sat ansigt på,
hvis jeg allerede har set hende.

Igen tak for belysningen, og jeg håber, jeg får en dejlig mand, da de bedste hilsner.
Og så er der denne her besked fra Randi.

Hej Mørkeland!

Da jeg hørte jeres nye afsnit om ESME, fik jeg et sjok,
da jeg personligt selv mødte ESME inden hendes død.

Jeg er opvokset i Finlandsparken, og husker hende som en smuk høj pige,
som med sit lange mørke hård og lyserød tøj,
lignede en smuk Barbie i mine børneøjne.

Jeg husker en episode, hvor hende og jeg sad ved en sandkasse,
og jeg fik lov til at prøve hende smukke fingerringen,
og hun krammede mig der efter.

Kort efter fik vi at vide, at hun var slået i el.

Hade bare lyst til at dele mit mæne med hende.

Hun var et meget blidt og rart menneske, og det var en skrækkelig måde,
hun skulle ende sit liv på.

Der var også en, der skrev i et kommentarsbord på Facebook,
at hun også gik i klasse med ESME på Handelskolen,
og at hun var den sødeste og sjoveste pige.

Ja, det gør mig godt, at hun blev husket på den måde.

Og hun blev husket kærligt?

Ja, og jeg havde så meget lyst til at tage det med,
fordi det var præcis den fornemmelse, jeg havde af hende.

Og det er fedt at læse, at det var også sådan, hun var.

Og lige sende han en tanke, fordi hun skulle have lov til at leve det liv,
som hun så gerne ville have.

Og det fik hun bare ikke lov til.

Tak fordi beskedet.

Så er det din tur?

Det er denne her utørte.

Det er korrekt.

København er en historisk by med mange bevaringsværdige bygninger.
Et par af dem, med en lidt speciel historie,
ligger på Christianshavn på Overgaden Åvenvendet.
Ejndommene blev opført i 1853,
og årene frem er William Frederik Trækhov,
for at fungere som stiftelse for 70 enlige kvinder.
Husene er fredet og blev gennemrenoveret i 2018.
Og det blev de, så de kunne se ud, som dengang de blev opført i 1853.
Med hjælp af farve-arkeologiske undersøgelser er bygningernes i alt fire trappeopgangen
blevet malet i den oprindelige farve,
det man nok ville kalde for en laksefarve,
end da sådan en ret hissig laksefarve.
Jeg ved ikke om opgangen i Overgaden Åvenvendet nummer 96
og også havde den farve i 1970.
Det forestiller mig, at den havde, da 88-årige Valborg Frederiksen
torsdag formiddag den 17. september 1970,
stark hoved ud af sin opgangsstørre og hilste på en nabo,
der var på vej op på luftet.
Beboerne i den Trækhovske Stiftelse,
som stadig i 1970 eget og drev bygningerne,
var primært ældre kvinder,
og de var vant til at holde lidt øje med hinanden.
Og det var også Valborgs 75-årige Veninnis ærne,
da hun lidt senere på dagen gik op på fjersal
til Valborgs kvistlejlighed og banket på.
Der var ikke noget svar, så hun ruskede i døren,
men den var luft.
Hun plejede at tale med Valborg på den her tid af dagen,
så hun kunne ikke forstå, hvorfor hun ikke svarede
eller kom ud fra sin lejlighed og hilste på.
Det var ikke sandsynligt, at Valborg var gået en tur.
Hun gik med stok og var blevet dårlig tilbenes,
så hun kom sjældent ud.
Hendes indkøb havde inspektørens kone den sidste tid taget sig af,
og jeg tror, at man skal tænke inspektør som visevært,
eller sådan en bestyr af egen dumme.
Så Valborg burde være hjemme,
og så var det i grunden også mærkeligt,
at døren var låst, for det plejede den ikke at være.
Veninden forsøgte flere gange i løbet af dagen,
at få fat i Valborg,
men der kom ikke noget svar, og døren var stadig låst.
Da hun omkring kl. 17 prøvede igen, med samme resultat,
valgte hun derfor at gå efter hjælp.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Det var cirka 6 timer siden, at naboen, der skulle på luftet, havde sagt hej til Valborg.

Der havde klokken i følge ekstrabladet været mellem 10 og 11 om formiddagen, og hun havde så været den sidste, der havde set 8 og 4 år i Valborg, Frederiksen. Valborgs veninde var nu rigtig nervøs for, at der var sket noget, og derfor gik hun ned til inspektøren for at få hjælp.

I første omgang gik inspektørens kone med op og prøvede at få døren op med en nøgle hun havde taget med.

Men den passede ikke til låsen, og hun gik derfor ned og tog fat i sin mand, inspektøren i ejendommen, Willi Erlangsen.

Han havde et større udvalg af nøgler til husets mange dører, og dem tog han med sig og gik oppe af trapperne til Valborgs lille kvistlejlighed.

De fleste dører i den gamle bygning havde låse, der kunne åbnes med såkaldte københavner-nøgler, og hvis Valborgs dør bare havde sådan en lås, så kunne Willi nok åbne den med en af standardnøglerne.

Ikke det mest sikre system, men praktisk i sådan et tilfælde her.

Men Valborgs dør havde to låse.

En til en københavner-nøgle,

og så havde den en hjællås,

og det er det, man i dag kalder en cylindrlås,

altså en langt mere sikkerlås, hvor der kun er en enkel nøgle, som passer til.

Hvis den var smækket i, så ville det blive svært,

hvis ikke umuligt for Willi at komme ind i lejligheden.

Inspektøren prøvede sig frem med forskellige københavner-nøgler i Valborgs dør, og til alt held så var der en, der passede.

Lige bag ham stod hans kone, hun var også gået med op,

mens Valborgs veninde var gået ind til sig selv.

Det var Inspektørens kone, der normalt foretog indkøb for Valborg Frederiksen,

og i følge B.T. havde Valborg samme morgen bedt hende løb nogle ærner for sig, så hun var også bekymret.

Efter at Willi havde sat nøglen i og fundet ud af at den passede, så åbnede han døren.

Men han gik ikke ind, han blev stundende i trapopgangen.

Kvistlejligheden var lillebitte, det var faktisk bare et enkel værelse,

så det hele kunne overskus for døren,

og allerede der kunne han se, at den var helt galt.

Vi må straks ringe efter politiet, sagde han over skulderen.

Ja, de behøvede slet ikke at gå ind for at se det.

Overhovedet ikke.

Willi er langsendt sånemmelig fra opgangen, at Valborg lå i sin seng.

Hun lå helt stille, og hendes fødder stak ud under dyne,

og var bundet sammen med et stykke ledning.

Verkeninspektøren eller hans hustru gik ind.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

De lukkede døren til efter sig, men lås den ikke.

Så skyndte de sig ned i trappen, og ind til den 75-årige vinine, der havde fortalt dem om sin bekymring kort tid før.

Og var Valborg også 75, sagde du?

Hun var 88.

88?

Ja, hun gav mig dagen.

Hvorfor?

Hvorfor er det så nødvendigt at binde hendes ben sammen?

Og hun brugte stok.

Hun kunne stå og sætte et gå.

Hvad?

Nej.

Klokkeren var 17.23. da de fik fat i alarmcentralen,

og straks efter, at det var gjort, løb Willi er langsendt ned på gaden og vente på politi og ambulance, som ankom kort tid efter samtidig.

Jeg ved ikke, hvad de ord for ord fik at vide, da de ankom, men jeg må formåde, at inspektøren fortalte dem, at der var en kvinde, der havde brug for hjælp på fjersal, og at de bare kunne gå ind, for døren var åben.

Men da politi og ambulancefolk kom op til Valborg's lejlighed, var døren til kvistværelset pludselig låst.

Nej.

Selvom inspektøren, der må have undret sig på det her tidspunkt, forsøgte sig med den samme køben havnerøjle, som han lige havde brugt, så var det ikke nok til for døren op.

Nu var hjælloksen nemlig smækket i.

Inspektøren kunne forsikre, at det ikke var noget, han havde gjort, da han forlod værelset.

Men nu var der ikke andet for, end at politiet måtte sprænge døren for at komme ind. Indenfor i det lille værelse lå den 88-årige Valborg Frederiksen, som inspektøren havde set hende.

Hun var i følge aktuelt dækket af sin dyne og havde puder over sit hoved.

Da man fjernede det, så man, at hun lå fuldt påklagt, på maven med hovedvendt til siden, hendes hænder var bundet foran på brystet, og hendes angler var bundet sammen.

Hun var forslået i ansigtet og lå til synladende livløs i sin seng.

Det er jo vanvittigt.

Men de to politifolk, der var de første på stede, blev i tvivl.

Træk Valborg måske alligevel været svæt.

I så fall så var der måske en chance for, at hun kunne overleve.

I alt hast gav de redderne plads, og hun blev transporteret til Sundby Hospital.

Det er usikkeret, hvad det var, de to betjente havde observeret.

Måske havde det været 88 år i Valborg Frederiksen's sidste underdrag,

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

for ved ankomsten til hospitalet blev hun erklædet død.
Hvem vil dog misshandle en gammel dame så grøft?
Hvorfor skulle Valborg Frederiksen dø, og hvem havde drabt hen?
Beboerne i de fire opgange, nummer 96, 98, 92, 84,
som udgjorde den trækovske stiftelse, blev afhørt,
og alle var i chok overdrappet på den gamle dame.
Hun havde boet i stiftelsen siden 1932, og havde kun været 50 år,
da hun 38 år tidligere var flyttet ind.
Valborg var i følge bærlænske tidne tidligere og postelensmaler,
men havde også i rigtig mange år sit liv arbejdet,
som husassistent hos den danske admiralfamilie Konov.
Nogle af viser skrev, at hun havde været husfamilien i 30 år,
og i så fald har hun altså været tidligt i gang med et arbejdsliv.
Det var den familie, hun havde tjent hos, som havde sørget for,
at hun var blevet optaget på den trækovske stiftelse.
Som man først kommer til, når man bliver pensioneret?
Det er sådan, jeg forstår det i hvert fald.
Så allerede som 50 år var hun altså flyttet ind her,
og må have været færdig med at arbejde på det tidspunkt.
Men det måske helder I gå så valgt lidt for tiden.
Ej, 1970.
Så langt tilbage er det jo faktisk ikke,
men hun har jo nok arbejdet hårdt ind til dag i hvert fald.
Valborg var kendt som en elskelig og venlig gammel dame,
men hun havde ikke en stor omgangskræs eller familie.
Hun var til synladden og aldrig blevet gift,
da hun jo blev tituleret som frøgen,
og hun havde så vidtignvæd heller aldrig fået børn.
I pressen blev der omtalt nogle familiemedlemmer,
men det var sandsynligvis admeraldfamilien, der blev talet om.
For jeg ved fra Ole Schierbecks bog om danske morgoder,
at Valborg ind til sin død havde et hengivent og trofast forhold til admeraldens to dødre,
som hun jo så havde passet, da de var børn.
Nå.
Da Valborg som sagt var dårligt goende og boede på fire sal,
kom hun kun untalsesvisst ud,
og midt på gaden, altså fire sal også langt at gå, hvis man er med størk, ikke?
Og hun fik også sjældent besøg.
Hun var i pressen beskrevet som en meget ensom gammel dag,
og nogle af beboerne kom der også med en teori om,
hvad der kunne være sket den dag Valborg blev drabt.
I dag er største delen af Christianshavn et velhaverkvarter.
Dengang i 1970 var området hårdt.
Her året før Christiania blev grundlagt,

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

var bydelen generelt et tilholdsted for hjemløse og stofmissbror,
og frukken Valborg Frederiksen var kært et kvarteret som en,
der gladeligt åbnede sin dør for dem, der havde brug for det,
også selvom hun ikke kendte dem i forvejen.
Tækker eller trappesælger, det kunne være det samme,
hvis bare de ville snakke lidt med en ensom gammel dag.
I BT konkluderede man dagen efter i en overskrift,
at det var årsagen til drabet, den lød.
Gammel dag mørte, fordi hun var vindelig over for alle.
Hun blev ikke mørtet lige meget,
hvis så finder ud af, at der skete, så blev hun ikke mørtet,
fordi hun var vindelig over for alle.
Det gjorde hun altså ikke.
En nabo gav udtryk for, at frukken Frederiksen var lidt af en særling.
Et godtrone menneske, der savnede kontakt
og var taknemmelig for de få besøg hun fik.
Naborens teori var, at en af de besøgende måske
havde opdaget, at hun havde gennem sin sparepenge i en skuffe.
Og måske var der noget om den teori,
for der Valborg blev fundet, hvor hendes værelse i en frygtlig uorden
Skuffa var redd ud og tømt på guldved, og møbler var viltet.
Selvom Valborg Neppe var velhævende,
menede man, at hun måske havde haft nogle smykker
eller lidt mindre pengebeløb fra sin pensionliggende.
Ja, og det er altså amfint nok,
og ved mænd, der gjorde det, ville sikkert også gerne have pengene med.
Men det har 100% ikke været hovedmotivet,
når hun var bundet og blev fundet på den måde.
Hun var simpelthen bundet på hende og fødder en gammel dag.
Jeg tænkte også straks, at det måtte handle om noget andet.
Hvad sagde du om hendes påklædning?
Hun var fuld påklædt.
Jeg er i tvivl om hun havde bare fødder eller ej,
men det betyder ingenting i forhold til resten af historien
eller til hvad der var sket med hende.
Men når vi taler fuld påklædt,
kunne det så også være en næt kjole,
hvor hun havde bare ben under?
Det ved jeg, at det sværer ikke.
Det tænker jeg ikke, fordi hun var jo blevet set,
mens der er kodet ud på opgangen ved en 10-11-tiden.
Der tror jeg ikke, at man stadigvæk er en næt kjole.
Der tænker jeg, at hun har fået tøj på, ikke?
Men det blev bare beskrevet som fuld påklædt.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

På trods af, at værelset ikke var mange kvadratmeter,
var det ikke helt nemt for efterforskerne
at skabe sig et overblik i det lille rum.
Valborg havde nemlig i følge Holbecks Amts venstreblad
været lidt af en samler gennem sit liv,
så manglede der egentlig noget.
Ved politids første gennemsøgning
fandt de hverken penge, smykker eller andre værdige genstande,
så måske var gæreningsmanden sluppet af sted,
med det, der var af værdi.
Det kom ret hurtigt frem i pressen, at efterforskerne
mente, at de kunne udelukke muligheden for et seksuelt motiv.
Valborg Frederiksen var blevet fundet igen fuld påklædt,
og de første undersøgelser af livet
havde heller ikke givet nogen indikation på,
at Valborg havde været udsat for voldtægt eller andet seksuelt overgreb.
Okay, og huske lov, men det er bare mærkeligt,
at hun så er bundet på den måde?
Det er mærkeligt, og der var tale om et sardales brutalt overfall.
Ratsmedisinsk institut konstaterede,
at Valborg havde kvistelser og svære blodetrækninger
i den ene side af ansigtet,
ved højere øje og øger efter mindst 3 kraftige slag.
Både kæbe og kæben var brækket,
og i følge ekstrabladet havde hun brudet på tungebenet og skjoldbusken.
Men Valborg havde så værken refter eller stranguleringsmærker
udvendigt på halsen.
Til gengæld havde hun 9 brækket riben.
Det samlede billede fik Ratsmedisinsk institut
til at konkludere, at døden primært skyldtes kvælning,
og at det muligvis var fortaget med en pude.
Kvistelserne i ansigtet og på brystet tyde på,
at hun var blevet slået med knytnave,
og sandsynligvis fik et knabræsset mod brystet
før eller mens hun blev kvælt.
Valborg var først efterfølgende blevet smidt op i sengen,
så hun lå på maven halv hen over sine bunde hænder.
Altså hvad skulle det være sket ved begoldet?
Det så skete ned på guldet ikke?
Selvom der var en pude i brug.
Ja, altså der efter havde gænningsmanden så smidt den op på sengen,
og havde smidt en dyne og nogle puder over hende.
Du skal forestille dig sådan en lille bitte et værdelseslejlighed,
hvor altså den er så lille, så alt næsten er inden for rækkevidde,

også selvom det er foregået på guldet.
Jo, så er nok lige meget hvor hende i lejligheden i siden af sengen, ikke?
Nej, det er mere det der med, at han må nærmest have siddet over på hende, efter mig ved, ikke?
Jo, og så presset knædet ned i sori-benen af brækket, og så den her pude henover også, ikke?
Og så bag efter, at han smidte hende op på sengen, så dækket han hende jo til, både med dyne og så pude over hodet, ikke?
Det føles jo også lidt personligt.
Hvorfor det kendte til?
Ja, hvorfor gå op i at lægge for flyt til rette, og gennem det græmme, ikke?
Ja.
Så var det bare også et mysterium fra politiet, hvorfor den ældre og svaglige kvinde skulle have så voldsomt en behandling.
Da Valborg blev fundet, der var hun jo, som jeg har fortalt, bundet på hænder og føder, det var gjort med to elektriske ledninger.
Den ene ledning var fra en elvarmogn, der stod på værelset.
Den anden ledning på en halvmeters længde kunne politiet ikke identificere.
Hvis gerningsmanden selv havde meddragten, kunne det tyde på, at der var tale om et planlagt røverisk overfald, der så var blevet til et drab, det skrev bærlængske aftenervis.
De næste par dage blev drabet dækket intensivt i aviserne.
Det var en sag, der træk foresider over hele landet.
Her kunne offentligheden følge med i politids arbejde og læse, hvordan alt disponibelt mannskab var sat ind på at forhøre beboerne i kvarteret.
Men efterforskningen var hemmet allerede fra start.
Alt disponibelt mannskab var nemlig en sandhed med modifikationer, for en stor del af politids efterforskere var i den periode bundet af sikkerhedsopgaver i forbindelse med verdensbankens årsmøde i Bellacentret.
Det var noget med, at der var 3.000 deltager ved det der møde, og der skulle storsigt være en betjent per deltager derude.
Så de prøvede for at sikre, at vi gør alt, hvad vi kan, men de havde altså ikke så særligt mange mennesker at gøre med.
Så ikke nok med, at efterforskningen manglede mannskab, så stod politiet også med en sag, der ikke var helt nem at gå til.
Problemet for dem var, at ingen havde hørt den gamle dameskrig om hjælp, ingen havde hørt uro i hendes værelse, og ingen havde set en fremmed gå, ind i huset, den torsdag eller for den sag skyld forlede det igen.
Vi står over for et meget vanskeligt opklaringsarbejde, da den drabte til syngladende verken havde mange nære slækninger eller nogenfast omgangskris, sagde chefen for drabsaudelingen i København, kriminalkommissær Knud Hornslet i Bornholmsk tiderne.
Politiet arbejde først og fremst med teorien om, at drabet på valgborg var et råmord.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

I hvert fald er råmord den eneste forklaring, der lyder nogenlunde rimelig.

Vi kan ikke sandsynligt gøre andre motiver, sagde vice-kriminalkommissær Flemming Brun Petersen, til BT.

Politiet sygte først efter gerningsmanden i valgors snevre bekendtskabskris, altså blandt de subsistensløse i kvarteret, som hun ofte lukket ind på sit værelse for at få en pause fra insomheden.

Men selvom politiet samme nat som drabet havde fundet sted gennem sygt i Christianshavn, så fandt de indtede, der kunne føre til et gennembrud i efterforskningen.

Men politiet's mange forhør af beboerne i Eindommen gav på det.

I bærlængske aftenervis, der udkom dagen efter drabet, kunne man nemlig læse, at man nu eftersygte en 13-årig pige i forbindelse med sanen.

Nå, hvorfor det?

Valborg havde fortalt nogle af de andre i stiftelsen, at pine flere gange havde besøgt hende, og at hun altid stjælte penge fra hende, når hun var der.

En af gangene havde valborg mistet sin på.

Selvom pine var kommet i huset flere gange, så var der ikke nogen, der kendte hendes navn, men et sin alemang blev sendt ud i pressen i et forsøg på at finde nogen, der gjorde.

Pine var 12-13 år.

Hun var blå kopperbukser og en blå svitter, og så var hun i følgebeskrivelsen ret budtet.

En af beboerne fortalte, at de også havde haft besøg af pine,

og vidste, at flere var blevet bestjålet for mindre pengebeløb, når hun havde været i huset.

I nogen tilfælde havde pine sport efter gamle avisere,

men det var måske bare et påskud for at komme ind hos de enlige damer.

Første gang valborg beklagede sig til en nabo over pine var omkring juletid, altså 9 måneder før drabet,

og sidste gang var to måneder tidligere.

Kriminalpolitiet mente ikke, at det ville blive vanskeligt at finde frem til hende, for hun havde nok en viss tilknytning til kvarteret.

BT gik så langsomt til at udrope den 13-årige pie, som mistænkt.

Udover at forhøre beboere og efter søg den 13-årige pie, så kastede politiet også opmærksomheden på de to låse, som valgbåds hoveddør var forsynet med.

Da politiet første gang ankommet til adressen, så var døren jo låst, selvom inspektøren netop havde været inde på værelset og efterladt det ulos.

Det visste sig, at cylinderlosen var smækket i.

Politiet lavede stribevis af forsøg, både mens låsen sad i døren indtil valgbådslejlighed

og senere igen efter, at de havde taget den med sig, for at se, om låsen kunne gå i af sig selv, når døren blev smækket.

Men det kunne den ikke. Lige meget, hvad de prøvede.

Politiet's teori var derfor, at gerningsmanden havde været inde på værelset,

da inspektør Vili Erlangsen første gang låst døren op og så valgbådliggende på sengen.

Drapsmanden havde følt i politiet, sentynligvis stået bag døren og getter.

Inspektøren gik nemlig aldrig ind i værelset, men lukket i stedet hurtigt døren til og gik ned af tram.

Her var teorien så, at gerningsmanden nok havde set sit snit til at slå låsen til,

forlavede værelset og smæk døren i, måske for at forsænke politiet's arbejde.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Bygningen i overgaden og overnvandet var indrettet sådan, at gangene mellem de to trappeopgange, i nummer 76 og 88, var forbundet på 4. sal.

Så gærningsmanden kunne godt være flygtet ud gennem trappeopgangen, i nummer 88, og så ville inspektøren ikke have set nogen forlad i huset, mens hans stød og ventet ved nummer 76 på, at politi og ambulanser skulle komme.

Det er bare for sindssygt, hvis det er rigtigt, ikke?

Ja.

Og jeg har ikke nevnt det, fordi jeg synes, det lyder helt tøjset, men der er altså nogle steder, der stod, at det der værelse kun var 8 m² stort.

Og samtidig blev det jo beskrevet, at der stod seng og møbler og alt muligt.

Der måtte også have været et lille te-køkken og et toilet.

Hvad med toalettet?

Måske toalettet var på gangen.

Det kan jo godt lade tilfælde de her gamle hus, ikke?

Men det er bare for vildt, så skulle den person...

For det første ville det jo også betyde, at det lige var sket, altså.

Ja, men der var jo også...

Og velborg havde jo ikke givet lyd fra sig noget tid?

Nej, døren havde jo været låst faktisk i 6 timer, ikke?

Ja.

Men prøv lige at tænke over, hvad hun var blevet udsat for.

Det har også taget noget tid.

Jo, men 6 timer.

Nog ikke 6 timer.

Ikke 6 timer, vel?

Og så synes jeg også bare, at det virker vildt, hvis vedkomne skulle have overvejet og slå låsen til.

Det synes jeg er alt for langt, du ved.

Jeg glæder mig til at høre, hvad du siger.

Jeg synes bare, at du lyder vanvittigt, fordi hvis det er rigtigt,

at der stod en person måske inden der er en 13-årig bi,

så er vedkomne nok gået i panik over, at døren blev åbnet,

men det lykkedes så og gemme sig.

Så skynder man sig jo bare flygt.

Det er man begynder at tænke på noget som helst andet.

Det tænker jeg helt ikke.

Men okay.

Der var jo en del teorier ude om, hvad det så kunne handle om, ikke?

Og der var også noget med, at hvis Valborgind faktisk havde trukket været på det her tidspunkt, det var der usikkerhed omkring.

De var i tvivl, så derfor blev hun sendt afsted til hospitalen.

Kunne det så handle om at sikre sig, at hun var død?

Altså, det gik længere tid et eller andet, ikke?

Men der var ikke nogen, der vidste noget som helst,

bare at det var supermystisk med den her lås.

Den kunne ikke låse sig selv.

Og inspektøren, han sagde, det var ikke noget,

jeg gav mig i kastet med på nogen som helst måde, vel?

Ratsmedicineren fastslog, at døden var introdukt mellem 12 og 17-15.

Så Valborg havde jo sandsynligvis med tanke for,

at redderne mine der, hun måske trækværet,

var død kort før eller lige efter, at inspektøren var kommet forbi

og efterfølgende havde slået alarm.

I løbet af de første dage kastede efterforskningen hurtigt nye efterlysninger af sig.

Udover den 13-årige pige ledte politiet nu også efter en 15-årig dreng,

som nogen mente havde været i selskab med pine.

Beboerne havde set en teenage dreng løbe ned at trappe samtidig med den eftersykte pine,

altså også var de løbet væk sammen,

men det var jo nogle munder før drabet.

Men der var ikke noget sin alarmant af ham.

Samtidig efterlyste politiet en gråhåret, cirka 30 år i herre,

som en periode før drabet havde opsygt enlige i korteret omkring Stiftelsen

og også i opgangen, hvor Valborg boede.

Han havde sagt, at han var støvsurselder,

men han presenterede sig ikke ved navn og sagde ikke noget om, hvilket firma han arbejde for.

Ham ville politiet meget gerne i kontakt med.

Og så var der en sidste mand, som politiet også gerne ville tale med.

Kun to dage før drabet ringede en ung mand på hos Valborg.

Han presenterede sig som herr Jesbussen.

Det havde Valborg i følge aktuelt fortalt nogen af de andre beboere kort før sin død.

Jeg ringer ikke, hvad han ville, sagde han.

Han sagde bare, han hed Jesbussen.

Men så var han altså umiddelbart bare gået igen.

Og det var selvfølgelig meget mystisk.

Politiet kendte ikke identiteten på nogen af de fire eftersøgte personer,

altså den 13-årige pige, den 15-årige dreng, den 30-årige støvsurselder

og så en ukendt mand ved navn havde Jesbussen.

I bærlænske tidene kunne man læse, at ingen af dem var mistænkte,

men politiet mente, at de formentlig kunne give vigtige informationer,

da alle havde haft forbindelse til Valborg op til drabssidspunktet.

Ved hjælp af masse forhør i kvarteret tog det politiet tog døgn,

at identificere og finde den eftersøgte 13-årige pige.

Pigen forklared politiet, at hun og den lidt ældre dreng havde hentet

at vise i stiftelsen for et års tid siden.

Hun fortalte, at drengen dengang havde stjålet en punkt fra en gammel dame,

men hun holdt fast i, at hun ikke havde noget at gøre med at stjele,

og at hun meget kraftigt havde bebrejdet vinden, at han havde gjort det.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Ham fandt man også hurtigt frem til, men Bække kunne udlykke, så mistængte det til drabet på Valborg. De havde Bække tog et alibi.

Jeg synes, det er lidt utroligt, at man og hovedet går efter den her 13-årige pige, når vi tænker på, hvordan Valborg var blevet behandlet. Det var meget voldsomt, og så en 13-årige pige, som man sidst har set flere måneder før, drabet.

Jo, men alligevel er det jo også lidt interessant. Hun kendte ikke ret mange mennesker nærmest ikke nogen, og hun havde fortalt, at der er denne her 13-årige pige. Jeg bliver ved med at lade hende komme ind og besøge mig, men hun bliver altså ved med at stjæle fra mig. Altså så er jeg godt forstået, at man er nødt til at tale med hende.

Ja, og selvfølgelig. Altså især, fordi de ikke havde meget andet at gå efter. Og jeg vil sige, hvis det så viser, at den 15-årige vende også var med til det, så ville jeg faktisk ikke blive overrasket over behandlingen.

Nej, det er rigtigt. Så begynder det at være noget, som der skal kigges efter. Men de kunne altså begge to styres af listen. De havde et alibi.

Han var viste i Jylland, og hun kunne også forklare, at hun var langt væk. Okay.

På letid kunne altså streget de her to, ud af de fire efterlyste på listen. Men de ledte stadig efter den 30-årige støvsurceller og her Jespersen.

Selvom interessen for drabet på Valborg Frederiksen havde været stor i pressen de første par dage, havde politiet i følgespolitiken ikke modtaget en eneste henvendelse. Altså fra offentligheden.

Nej. Og efterforskningen skrev kun langsomt frem og uden nogen egentlig spurgte at gå efter. Efter endnu en genmesøgning af Valborg Frederiksen's værelse konstaterede politiet, at der er livet manglet noget, blandt andet Valborgs nøglebundet med 5-6 nøgler. Men efterforskerne havde også fundet, at der lå penge blandt den drabtes ting. I en konvolut lå der et par 100-kron siddler og nogle gamle 5-kroner, og gennem væk i bøger lå der flere penge siddler.

Men nogle af dem var så gamle,
at de ikke længere havde nogen værdi.
I alt lå der ca. 500 kroner gennem rundt om i lejligheden.
Der lå også en del smykker i værelset,
som Gerningsmanden måske havde overseet.
Det var et lille men proppfyldt værelse,
så det var måske ikke så underligt,
at værdierne ikke var blevet fundet og taget med.
Politiet havde heller ikke set dem i første omgang.
Men samtidig var efterforskerne også nødt til at vurdere,
om værelset var blevet raseret,
alene for at lede efterforskningen på vildspor.
Under samme ransagning fandt politiet også tog bankbøger
med betydelige summer på,
men politiet kunne konstatere,
at i hvert fald den ene konto ikke havde været rørt i mange år.
Theorien var, at Valborgs ansynligvis havde forlagt bankbog
alt om den.
Hvem enden, der havde drabt Valborgs,
havde i hvert fald heller ikke vist noget om den,
eller havde i så fald været ligeglad.
Det er jo det, jeg siger, der er ikke et økonomisk motiv.
Nej, men det var stadig helt klart politiet's teori,
at der var tale om et råmord.
Valborgs havde umiddelbart ingen fjener,
og politiet havde ikke fundet andre motiver til drabet.
Og netop det fik efterforskerne til at frygte,
at forbruderen ville slet til igen.
Tredje dag efter fundet af Valborg Frederiksen,
sendte drabsaudelingen derfor en advarsel ud
til alle enelige og ældre kvinder på Christianshavn.
Lukk ingen fremmede ind.
De bør ikke åbne døren før de med sikkerhed ved,
hvem der banker på.
Sådan lød formaningen fra vise kriminellekommissær Flemming Brun Pedersen.
Den bedste tryghed politiet kunne give borgerne var,
at fange den, der havde drabt Valborgs.
Men efterforskerne havde meget let at gå efter isagen.
Gærningsmanden efterlod ingen tekniske spor i værelset,
og politiet var på det tidspunkt altså kun 3. dag efter drabet reelt på barbund.
Og sagen om drabet på Valborg mistede hurtigt offentlighedens opmærksomhed
på trods af, hvor voldsomt det havde været.
Hun var en gammel dame, der havde meget få bekendt det,
og de følgende dage æbbede pressens dækning af sagen også ud.

Fra at ligge på diverse forsider fik sagen nu spalteplads længere og længere inden i avisen. Måske var det derfor et drabsauddeling i Københavns politi 6. dag efter drabet besluttede at udlå en dosør på 5.000 kroner for oplysninger, der kunne føre til en opklaring af sagen. Samme dag kom det frem i pressen, at det var lykkespolitiet at identificere den 30-årige sælger. Manden havde rigtig nok fået noget tid siden været i kontakt med Valborg, da han solgte hende en støvsur, men siden havde han ikke besøgt stiftelsen. Desuden kunne han redegøre for sin færd, den dag drabet havde fundet sted, så også det spor inde blindt. Politiet havde, kan man vist godt sige, desperatbrug for nye oplysninger, der kunne sætte skrevet i sagen. Hvad befolkningen så ikke visste på det her tidspunkt var politiet efter et tip fra Edméralfamilien Konov, som Valborg jo havde tjent hos, minutiøst havde gennemgået det lille værelse for specifikt at lege efter et vigtigt spor. Det kunne blive afgørende i sagen. Og den 24. september, en uge efter drabet, kunne politiet gå i pressen med en vigtig nyhed. Drapsauddeling mente nemlig nu at have fundet motivet til drabet på den 88-årige kvinde. Det havde i følge bæringsgetidene viser, at Valborg havde været ejer af et udvoderligt smykke, som i sin tid havde tilhørt prinsesse Tyra, datter af Frederik den Ottne. Twist. Det var en lille, men så deles hvad de fuldt brosche bestående af fire guldbladet formede som en stemorblomst. Smykket var besat med to drobeformede lilla armatyster. I midten var der en grøn smaragd. Valborg havde tjent i mange år hos familien Konov, og i nogle af viser stod der, at familien testamenterede smykket til Valborg, at familien i sin tid havde modtaget smykket som en gave fra prinsessen, som kom i Edméralens hjem. Andre af viser skrev, at Valborg fik smykket af prinsessen selv i 1930, mens hun arbejdede som husjælp hos familien. Ej, hvor vildt. Det er vildt. Nu var lejligheden blevet gennemgået igen med det fokus af finne brosche. Men smykket var spurgeløst for svundet. Hvem visste, at hun havde det smykke? Valborg bare sjældent broschen af frygt for at miste den. Det var hendes kosteligste ej, som hun kun fremviste altså ved helt særlige lejligheder. Men som hun ofte yndede at fortælle om. Så sent som en måned før drabede havde Valborg snakket med en bekendt om smykket. Og nu ansåg politiet broschen for at være det vigtigste spor i sagen. Ja, det kan jeg godt forstå. Så var der måske alligevel et berilsesmotiv. Og så kunne det jo være, at det her med, at hun var bundet på den måde, handlede om, at gerningsmanden skulle have et så stort forspring som muligt, ikke?

Det er det ene af det, men jeg tænker også, hvis den her brosche ikke er lige til at finde, så skal hun jo afsløre, hvor den er hende.
Så hvis hun bliver bundet og ligger og bliver udsport, hvor er den brosche?
Nu skal du fortælle det.
Det var den tanke, jeg fik i hvert fald.
Om tror du ikke også, de...
Nej, for hun kunne selvfølgelig ikke have hende hjælp, når hun var død, kan man sige.
De animer slog hun ihjel.
Ja, det er det.
Så det kan godt være, at hun var nødt til at blive bundet for, at de kunne holde hende dig.
Mens de gennemråde det hele.
Ja, og det så måske ikke var deres intention at slå hende hjælp.
Jeg ved det ikke.
Obduktionsrapporten.
Obduktionsrapporten.
Altså luftvælt.
Men på ude.
Og slået tre gange i ansigtet.
Det var meget hårdt.
Denne her lille brosche, den efterlyste politiet, hvider bredt i pressen, med beskrivelse og flere steder med bilder.
Spørgsmålet var nu om, gærningsmanden på forhånd kendte smykket, og om det havde været motivet for hans gerninger.
Men senere samme dag, kom det frem i avisens aftenudgave, at broschen måske alligevel ikke havde den store efterforskningsmæssige værdi, som den første blev tillagt.
For det eneste, man viste med sikkerhed, var, at Valborg havde været i besiddelse af smykket i 1964, altså 6 år før drabet, hvor hun bare broschen på et billede.
Siden havde ingen set den, så måske den allerede var forsvundet længe før drabet.
Verken efterlysning af broschen eller den udlåget du sør, hjælp politiet nærmere en opklaring af drabet.
Politiet havde ingen nye spurg at gå efter i sagen, og det så ud som om, at det stod helt stille.
Lige indtil, der skete et nyt drab i København, der skulle vise at trække tråde til mysteret på Christianshavn.
Okay, ja.
Men jeg vil bare gerne lige slå fast, at den eneste grund til, at de nu ikke længere mente, at det havde værdi for efterforskningen, altså det handler jo ikke om værdiet af smykket,

det var blevet beskrevet så mufodærligt.
De talte om værdien for efterforskningen,
og den eneste grund til, at de slæde det fast,
det var, at de ikke kunne bevise,
at hun havde været i besiddelse af det tættere på drabet.
De kunne heller ikke bevise, at hun ikke var.
Så du kunne sagtens have været der, ikke?
Ja, og hvem skulle ellers ejede, hvis det ikke var hendes?
Hun havde heller ikke nogen at give det til.
Så skulle hun have smidt det ud,
eller have faldret det væk,
eller det gjorde hun jo ikke, at hun talte tit om det her smykke.
Talte hun tit om det?
Ja, det gjorde hun.
Og hun talte også om det kort før sin død,
altså været en eller to måneder før,
hvor der var hun begyndt at miste,
hun kom sådan lidt, så hun havde spurgt den bekendt.
Hvem var det nu, der forærede mig det smykke?
Men ved den lejlighed havde hun ikke taget det frem at vise det,
så vedkomne kunne jo ikke sige,
at hun havde det stadig i to måneder før sin død.
Men det er jo interessant, for hvis hun gik og talte højt om det,
så kan det jo også være.
Men nu skete der simpelthen et drab til.
Torstad den 19. november, 1990.
Præcis 9 uger efter drabet på den 8.4-årige valgborg Frederiksen,
udspillede der sig et regulært drama i Stockholms skade på Østerbro.
Lige omkring klokken 12.20 ringede det på døren på 30. sal
i Patricia lejligheden hos en pensioneret gesant,
og en gesant, det er det vi i dag kender som en ambassadør.
Manden, der boede der, hed Peter Olof Tricov.
Det var hans bedste far, der havde oprettet den tricovske stiftelse
på Christianshavn, hvor valgborg boede ind til sin død.
Den 4-årige Peter Olof Tricov var tidligere kontorschef i Udnødsministeriet,
og han havde en lang karrierebaser, som både vise konsul, konsul
og ambassadør i byer som New York, Chicago, Vachava og Riga.
På grund af sin karriere gik han under tilnavnet ministeren.
Han var udgift og havde ingen børn, men boede i lejligheden sammen
med sin 4-årige husbestyrerinde fryggen Ella Stangerup.
Den torsdag, der ringede på døren, var det Ella, der gik ud for at åbne,
men lige i helene havde hun ministeren Peter Olof Tricov.
Måske gik han med ud til døren, fordi de torsdagen for inden begge,
uafhængig da hinanden, havde oplevet, at en fremmede var trænget ind i lejligheden via

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

kykkentrappen.

To gange på samme dag, altså ugen før, så Månæg Navrne var lidt på højkant.

Ugen før, en utidligere, havde en ung mand vintet ved kykkentrappen,

da Ella var kommet hjemme med vare.

Han havde hyfteligt spurgt om han skulle hjælpe hende med at bære varene ind,

og hun havde taget ja.

Da han kom ind i lejligheden, ville han gerne låne et toilet,

men i stedet for at gå hen, hvor Ella havde udparet, var han begyndt at snakke med hende.

Men husbestyrerinde her havde ikke tid til at slude, for hun skulle i gang med frokosten,

så hun fik taget den unge mand i armen, og nærmest skubbet ham ud af døren.

Senere samme dag blev der banket på samme kykkendør.

Den her gang lå Ella og viledede sig på sit værelse, så det blev husets herre, der selv åbnede.

På trappen stod der en ung mand og spurte efter Frut Trækhov.

Men da Peter Olof Trækhov ikke var gift og aldrig havde været det,

forsøgte han at afvise den unge mand.

Men i det samme angreb han den fireårig pensionist med flere knyttne jo slag i ansigtet,

da Trækhov mistede bevidsteden, stark overfallsmanden, af.

Trækhov meldte efterfølgende overfallet til politiet, og fortalte, at han ikke kendte den unge mand,

og han havde aldrig set ham før.

Nu til ugen efter.

Da den højerehemmet husbestyrerinde med Trækhov i helene åbnede døren,

stod den samme, cirka 25 år i mand, foran hende ham, som havde hjulpet med at bære varer ind.

Hun havde ikke overværet overfallet på Peter Olof Trækhov senere på dagen,

så hun var ikke umiddelbart bekymret, da han nu igen stod i døren.

I hvert fald lukkede hun ham ind i lejligheden.

Hun havde ikke tændt for sit høreapparat, og troede derfor, at han sagde,

at han ville tale med ministeren under fire årinde.

Så hun vinde sig om, for at lave de to herre tale alene i ang 3.

Og her skal du forstille, at hun har hørt døren, hun har gået ud til døren,

og ministeren, som han blev kaldt, er lige bag hende.

Så hun tænker bare om, at det er de to, der skal snakke med hende,

så jeg får min vej igen.

Men i det hun var på vej væk, begyndte den unge mand at slå løs på den fireårige Trækhov.

Den 64-årige husbestyrerinde lavede sig modigt imellem,

men angriber hun slå og ramte hende i hovedet, så hun faldt om på guldet.

Eller rejste sig, og i stedet for igen at prøve at stoppe kampen, valgte hun at skynde sig efter hjælp.

Ej, jeg har så under den gamle mand.

Altså han var lige blevet udsat for et andet overfall, så han havde været radslslagen.

Ja, og nu sker det bare igen.

Og til sygenladende samme mand, som havde gjort det uden før.

Eller havde ikke hørberættet tent, eller på hun var at høre hemmet.

Men hun mente, at hun havde hørt sin chef sige noget med, at vi to har ikke noget tale om.

Det er ligesom det eneste, hun kunne sige bag efter, at hun mente, at hun havde hørt.

Det ville også give mening, hvis han havde sagt det.

Absolut.

Hun rejste sig altså og kom op og rende efter hjælp.

Da hun forlod lejligheden, stod begge mens stadig op, mens de kæmpede med hinanden.

Eller stange op, tog bagvejen og løbnet køkentrappen til andensal til fru Asta Olsen, i det hun robte. Der er en røvet op.

Fru Olsen ringede straks til politiet og lige efter til møbelarkitekten, som havde tegnet stu i egendomens kælder.

Sammen med en kunde, skyndte han sig at løbe op ad trappen mod tredje sal for at komme her trækthov til undsætning.

Mellem anden og tredje sal støtte møbelarkitekten på den unge gerningsmand, som var på vej ned i fuld fart.

Møbelarkitekten slog ud efter ham og ramte ham i maven, men han trengte sig alligevel forbi og passerede der efter kunden på Etagen under.

Der efter så forsvandt han ud af opgangen og løb ind i Østeranlæg, der havde indgang direkte fra Stockholm-skade.

Både møbelarkitekten og hans kunde løb efter gerningsmanden uden på det her tidspunkt af vide, at de nu jakte en drabsmand.

Efter eller havde slået alarm, var hun løbet tilbage til lejligheden på tredje sal.

Her fandt hun sin chef liggende livløs på guldet i Aangtræen.

Hoveddøren var låst, altså hun kom op ad bagtrappen, og voldsmanden var forsvundet.

Trækthov var ikke kun blevet slået den her gang.

Han havde flere dybe sår efter knivstik, og han blødte voldsomt.

Politi og ambulancefolk ankom hurtigt til stedet, og den fireårige mand blev i alt hast bragt til Kommunehospitalet.

Efter en kort jakte i Østeranlæg måtte både møbelarkitekten og kunden i følgebærlingske tidninge give op.

Gerningsmanden var løbet fra dem og forsvundet ud i parken i retning af Statens Museum for Kunst.

Hvad hver var, da ambulansen med Peter Olof Trækthov ankom til hospitalet, var han død af det store blodtab.

Der gik ikke mere end få minutter efter anmeldelsen om overfallet, før hele Østeranlæg var omringet i politi.

Helt parken blev finkæmmet med hunne, og det samme gjorde Kongens Hæve området omkring Stockholmgade og hele ejendommen inklusiv lufterne.

Der blev også sat vagt ved Østerport Station, og alle patruller i København blev beordret til at holde udkik efter en blodt indsmørt gerningsmand.

Heltivis var der flere vidner, der havde set ham på helt nært hold.

Et af vidnerne, husbestyrerinde eller stangerup, måtte selv en tur på hospitalet efter overfallet, fordi hun havde fået nogle knups af slæde.

Men hun var heldigvis kun kortvej på hospitalet, inden hun blev udskredt igen og kunne afgive en forklaring.

Hun var chokerede, men ikke mere end at hun kunne slå fast, at gerningsmanden var den samme mand, som havde været indenfor ugen før og ville låne toiletet.

Der var kun en enkel ting, der var ændret, og det var, at hans hård så lidt anderledes ud ugen før.

Han var ikke nødvendigvis blevet klippet, men han lignede en, der havde fået ordnet sit hård ved fra

Søren og sådan en fået sat det pænt, så han forklarede hun det i følge politikken til politiet. Efter at have tallet med de andre vidner udsendte politiet et sin alamang i pressen af gerningsmanden, han blev beskrevet som en 20-25-årig mand, 195 cm høj almindelig af bygning, og med lyst langt hård med pannehård i den såkaldte Bittelsfresyre. Der var dog uenighed bl.a. vidnerne om længden og farven på hans hård. Da han flygtede, var han formentlig iføret en beigefarvet vindjacket, der nåede ham til midt på lovet, og den måtte i sags natur være spryttet til med blod efter det voldsomme angreb. Da han ankom til lejligheden, havde han i følge ekstrabladet bordet et par store mørkebriller, men som jeg forstår det, havde han tabt dem, da han kæmpede med offeret. Den kniv han brugte til drabet, blev ikke fundet, hverken i lejligheden eller under den efterfølgende eftersøgning i de omkringliggende områder. Samtlige frisørmæstrer og deres personal i kviteret omkring Stockholmskade blev forhørt på grund af husbestyrenens vidnudesavn og manns nye pener og frisyre, ligesom afskældige renterier fik besøg af politiet, der gerne ville vide, om der var indleveret noget blodpletet tøj i perioden efter drabet. Ingen af de her to ting gav brugbarer, spore, hverken hos frisøer eller renterier. Ved opduktionen fastslog rettsmedisinsk institut, at Peter Olof Trekov havde fået halvspulsovn skåret over to steder. Hans luftrør var ligeledes skåret over, og han havde fået flere knyttnevslag i ansigtet, der havde været så hårde, at de havde brækket den fireårig mands næse to steder. Samtidig havde Trekov et stort snit i venstre hånd, sandsynligvis fordi han havde forsøgt at hverve for sig ved at tage fat om kniven. Dødsorgsagen var forblødning fra de dybe snit i halsen. Jeg er spændt på at høre, hvad de gjorde sig af tanker om motivet, fordi det, at han havde været derfor, og det, at han bare gik til angreb, og jo ikke stjæl noget fra lejligheden. Det tyder jo på, at det var personligt. Ja, det skal jeg nok komme ind på. Selvom politiet havde et godt syn eller mange gærningsmanden, var det stadig en svær sag. Ekstrabladet slog fast, at selv med indsats fra kriminalpolitiske tekniske eksperter, fingeraftryk-specialister, rettsmedicinere og sporehunde, måtte politiet konstatere, at gærningsmanden ikke havde efterlattet sig et eneste brugbart spore. Altså, vi snakker ikke nogen, der var blod over det hele, så ikke noget fodspor i blodet, ikke noget som helst nogen steder. Det var ikke umiddelbart til at få øje på et motiv til drabet, det meldede kriminalkommissær Knud Hornslet ud i pressen. Peter Olof Tricor var kendt som en stillfærdig og kultiveret ældre herre, der godt nok af at til kunne optrede, så deles afgang. Men til bæringske tidende udtalte politiet, at indtidig hans liv kunne indikere, der var tale om et hevmotiv. Der så heller ikke ud til at være et økonomisk motiv bag, for gærningsmanden havde jo ikke taget noget med sig fra lejligheden, da han flygtede. Og da politiet ankom, lå der i følge bæringske tidende stadig i kontanter frit fremme.

Men det var også gået stærkt, ikke? Altså, og der kom folk op ad trappen, og han blev jaktet og sådan noget.

Ja, og husbestyren var der jo.

Den fireårige trækår blev stukket ned under så gode fulde omstændigheder, at politiet's efterretningstjeneste samme aften som drabet skete gik ind i sagen.

En tidlig og højtstående diplomat var blevet slødt ihjel i København, og selvom politiet ikke nødvendigvis tillagte drabet politiske motiver, så skulle alle muligheder tages i betragtning.

Ekstrablade spekulerede i, at motivet for drabet skulle finde sig, at den ældre ambassadør måske var homoseksuel.

Det var alene, fordi trækår var ugift og ens muligt eksentrisk, at de meldte sådan ud.

Der var ingen i hans omgangskreds, der kunne bekræfte den teori.

De havde pludselig nok til selv at trække den teori tilbage kort tid efter.

Jeg startede min lange fortælling med at beregne om drabet på 48 år i Valborg, Frederiksen.

Hun blev slødt ihjel 200 tidligere, eller præcis 9 uger.

Det var ikke helt uvedkomne for politiet, for der var visse sammenfald i de to drapsager.

Ekstrabladet risede seksualitetstegn op.

Det ene var trækår navnet, altså, at Valborg boede i den trækårske stiftelse, hvis grundlægger Peter Olof Trækår var barnebarn af.

Någ hovedoversagen, hvis ikke den eneste grund til, at man havde kommet i tanke om, at der kunne være en sammenhæng mellem de her to sager.

Et andet lighedspunkt var, at de begge var blevet slødt ihjel på en torsdag,

og at trækår oven i købet også var blevet overfaldet på en torsdag uden inden drabet.

Dernæst var de begge enlige, de var begge gamle,

og så var de meget groft maltrakteret, som pressen beskrev det.

Det havde du hyggeligt.

Det er helt vildt hyggeligt, ja.

Og sist, men ikke mindst, så havde de to drapsager det tilfældigt, at man ikke kunne finde et motiv.

Nej, det er jo det.

Kriminalpolitiet var straks efter drabet på Peter Olof Trækår og mærksom på den spinkle forbindelse mellem de to sager.

Derfor var det vigtigt at forklarelagt, om de to offres veje havde krydset hinanden.

Og det havde de.

Nå, ej, det synes jeg overraskende.

Ja, det er det.

Valborg Frederiksen var som fortalt i mange år ansat hos Admiral Konog,

og han var i følge Ollborg stiftstidende en af Trækhovs gode venner.

Men i følge politikken var det usensynligt, at Trækhov havde menget sig med tyne, altså med tjeneste folk.

De to drabte kom, som avisen skrev fra hver sin ende af den sociale rangstige.

Han var oprindelig adelig, og hun var tjeneste pi.

Dagen efter det voldsomt drab, på den pensionerede ambassadør, fik politiet, hvad de tænkte kunne være et gennembrud i sagen.

Sen fredag eftermiddag gik en 13-årig dreng nemlig hen til to betjente på Rådhuspladsen i København.

Han havde noget, han gerne ville fortælle.

Men før han overhovedet sage noget, lavede betjentene selvmærke til at drenge bare på en usædvanlig langd dolg.

De spurgte ham, hvor han havde den fra, og der drenge fortalte sin historie, visste de, at det havde interesse for efterforskningen.

Hans historie er den sted, beskrevet i jyske tidene.

Dagen før, altså om torsdagen, kort tid efter drabet, var drengen juster anlæg, hvor han lavede skjul med nogle venner, fortalte han.

Han havde gemt sig under en busk, ned ved søen, da han trot på noget hårdt.

Han havde bukket sig nedet, og mærket på den hårde ting og samlet den op.

Det var en dolg. Han fortalte politiet, og klokken var cirka 14.30.

Men sagde han om, der var blod på.

Det gjorde han faktisk ikke, nej?

Ej, men det var jo væsentligt.

Ja, han var dog sikker på tidspunktet, fordi han havde spurgt en af de andre drenge, hvor klokken var.

Han besluttede egentlig, at han ville aflevere dolken til politiet, men han nåede det, som han ikke tog.

Hvis den var blod brugt til drabet, så havde der været blod på.

Og det ville han have bemærket, og det ville han så have sagt.

Det ville han helt sikkert have bemærket, og det her med ikke at nå at aflevere den til politiet.

På det her tidspunkt, der var hele parken fuld af politivitient.

Men han forklarer, at det er noget, han simpelthen ikke, fordi han skulle til konformationsforberedelser.

Så det var derfor, han først kom nu om fredagen og gav den videre.

De to betjente på rådspladsen aflevede straks dolken til drabsaudelingen på politikoren.

Her sørgede kriminalkommissir Knød Hornslæt for, at der blev taget billeder, så den kunne blive efterlyst i tv-avisen, samme aften, og i afskildige aviser dagen efter.

Sammen med en kraftig opfordring til folk, der genkendte den, om at henvende sig til politiet.

Altså det var jo ikke den, der blev efterlyst, men man efterlyste ejeren.

Ja, man vil skan videre, om der var andre, der havde set den her dolker.

Der er nogen, der ved, hvem der ejer den. Det tænker jeg ikke, at de regnede med ejeren, ville komme og sige, at det er mig.

Jo, måske. Altså for at udlukke, at den var blevet brugt til drabsaudeling.

Dolken blev overladt til politietekniske afdelning, som i følge aktuelt skulle undersøge, om det kunne være det våben Peter Olof Trækov var blevet drabt med.

I hele sin længde var dolken 29 cm og varret 370 gram.

Bladet var meget spist, og på sit bredeste sted var det 4 cm, der var tale om en såkaldt bowiekniv.

Længden på bladet kunne medbart passe med de skader Trækov havde.

Skaftet var sort, og dolken lå i en karakteristisk hjemmelad skede af leder.

Efter fundet at dolken var chefen for drabsaudelingen meget optimistisk i sine udtalelser til pressen.

Dolken er meget aparte. Jeg har ikke tidligere set noget linde.

Det er så usædvanlig en dolk, at jeg tror fortsætter det er morvobnet, at det vil føre os til gærningsmanden.

Ved de tekniske undersøgelser blev der i følge ekstrabladet drippet bensedin på dolken.

Hoppet var, at stoffet ville reagere ved at blive lysseblot, for det ville være bevis for, at der havde været blod på kniven.

Og det var netop det undersøgelsen viste.

Der var spor efter blod på både bladet og inden i skeden, og blygste drabsaudelingen til Frederik Spor Amsavis.

Det blev slået fast, og der var tale om blod fra et menneske, men sandsynligheden for, at der var nok blod til at bestemme blodtypen var meget lille.

Drenge fortalte, at efter han havde fundet dolken, få timer efter drabet, tog han den med hjem og slem den.

Bladet var rustent, og Drenge havde gjort sit for at få dolken blank igen, så de fleste spor ville dermed være ydelagt.

Det er jo langt ud.

Men politides indsats i pressen var frugt.

Dolkens serprede udseende havde i følge Jyllandsposten kastet 1.500 henvendelser af sig.

Det sværer ikke i første omgang den slags henvendelser politiet havde håbet på.

Hvis man synes, at Drenge' sforklaring om, at han havde lavet skjulig ysteranlæg, kun få timer efter drabet,

på et tidspunkt, hvor anlægget var omringet af politifolk, der gennemsygte området medhunde, og at han var også mærkelig med, at han er sluppet af sted.

Han må jo næsten være gået igennem en barriere, de havde lukket parken.

Ja, også at han sagde, at han havde tænkt sig at aflevere den, og så i stedet endte han med at gå hjem og slem den.

Ja, hvis man synes det hele lyder mærkeligt, og det kunne jeg høre på dig allerede for lidt tid siden, at du synes, så ville man ikke være helt forkert på den.

Det skulle nemlig vise sig, at Drenge løg.

Afsløringen kom, da en mand henvendt sig til politiet og fortalte dig, det var hans dolk.

Han visste ikke, den var væk før han så den i medierne.

Dolken havde han selv lavet for 16 år siden, og den havde længe lægget i hans kælder, da han nu var gået ned for, at tjekke, var den forsvundet, nogen havde skjulet den.

Drenge indrømmede efterfølgende, at han ikke havde telt sandt.

Han fandt slet ikke dolken på drabstagen, i stedet havde han skjulet den for cirka et år siden fra en kælder.

Drenge's mor bekræftede også, at han havde haft dolken i dårs tid.

Han kunne på ingen måde forklare, hvorfor han havde lovet.

Altså han har bare synes, at det var interessant.

Han ville have opmærksomere, det var spændende.

Politiet udtalte til pressen, at man ikke ville få dolken igen,

fordi den var ulovlig i Danmark på grund af dens længde, så den blev beslaglagt.

Undersøgte de så også lige hans kælder nu, hvor der var blod på kniven.

Good question.

Nej, det var der ikke noget om.

Over at det var jo fra et menneske, det havde man jo slået fast.

Hvor kom det blod fra?

I don't know.

At drabsafdelingen alligevel ikke havde gærningsvognen, var en streg i regningen for efterforskningen.

Politiet var nu helt og aldeles på barbund i sagen igen, kun tre døgn efter drabet.

I politikken blev der spekuleret om et sexuel motiv i sagen.

Måske havde gærningsmanden haft et helt andet offer i tankerne,

og havde opsygt adressen, fordi han ville overfale huspestyren.

Det synes jeg bare langt ud, når han netop blev overfaldet uden før.

Den unge mand havde jo hjulpet hende med varerne,

der om torsdagen, og ville gerne i snak med hende.

Efter at være blevet smidt ud, så var han jo ventet tilbage nogle timer senere,

og havde spurt efter fro-3-K, som jo ikke eksisterede.

Og da han ventet tilbage uden efter, havde han været hos forsøren,

og havde fået ordnet sit hår, og måske ikke gjort så panen,

inden han bankede på døren.

Ja, men da bad han jo specifikt om at få lov til at tale med ministeren?

Ja, eller gjorde han, hun var jo ret højerehemed, den her hushålderske.

Men det lødte så jeg ikke til at være et motiv.

Politiet undersøgte nærmere, selvom der så pludselig kunne have været

en anden forbindelse til drabet på valborg,

hvis man også havde kigget på motivet med de øjne i den sage.

Der blev fortaget omkring tusind afhøringer.

Politiet gjorde en iherdi, indsats for at finde nye spor i sagen,

efterforskere lavede en såkaldt fastfrysning en efterfølgende torsdag,

og stanset besøgn i Østere Anlæg, som måske også havde været ud og gå,

den torsdag, moret var blevet begået.

Søgen langs drabsmandens formåede fluktrote gennem Anlægget blev gennemført af frømand,

i håbet om at finde drabsuknet, men uden resultat.

I følge BT blev der inden for kort tid skrevet over 200 rapporter omkring 30 efterforskere arbejdet dag og nat på sagen.

Politiet udlovede også inducer i denne sage, den i gang på 10.000 kroner,

men alligevel modtog politiet aldrig en eneste brugbar henvendelse om manden på flugt.

Og der var heldigvis journalister, der spurgte til, hvorfor det var 10.000 kroner nu,

hvor et medlem af overklassen var blevet drabt og kun 5.000 kroner,

havde du sørget til Valborgsag.

Det blev simpelthen forklaret med almindelige pristigninger og farlighedsmomentet i 3 kår sagen.

Ingen af delene er bare hållbar at gå med.

Farlighedsmotiver, de blev begge to slået ihjel.

Præcis, det var lige så brutalt og mystisk,

og så var der kun gået et par måneder,

altså inflationen har ikke lige gjort et eller andet mystisk,

så der er på to måneder en halværing eller en fordobling af noget som helst.

Helt ærligt, det er for dårligt, vi kræver lige stilling i, at du søger.

Det gør vi.

Seks dage efter drabet på 3 kår, mindt b til at kunne afsløre, at Valborg Frederiksen og Peter Olof 3 kår rent faktisk havde kendt hinanden. Et vidende havde forklaret, at Valborg havde opsykt 3 kår flere gange, inden for de sidste to år.

Vidende havde genkendt hende ud fra et fotografi i at visen.

Man kunne ikke fortælle, hvad Valborg og 3 kårs forhold havde gået ud på, og ingen i 3 kårs omgangskrig skulle bekræfte forbindelsen til Valborg.

Det låde ikke til, at politiet tillagede vidende hos savnet særlig stor værdi.

Selvom det her vidende altså var helt sikker på, hun var kommet ofte de sidste to år hjemme hos 3 kår.

Ej, det var ret vildt.

Det her var to drab, der mødte to enormt store opmærksomhed i pressen.

Politiet arbejde utrette lidt på dem begge, alligevel er der den dag i dag endnu ikke fundet så meget som et motiv, end nogen af sagerne.

Det er ikke nok, du vil sige det.

Ja, begge drab er uopklagede, og der heller ikke etableret en reell sikker forbindelse mellem drabene.

Altså ikke en, som giver helt mening, hvor end meget det kan føles som om, at den må være der et sted.

Hvor lang tid var der imellem drabner, sagde du?

9 uger.

Og de få gik begge to på en togster, overfallet var også på en togster.

Altså i tiden efter, der var man fuldstændig besat af ting, der skete om torsdagen.

Fordi at torsdagen efterdrappede på Tricorv, der blev en af hans nære veninder, for fatteren grev inde ældse Molke.

Også en aldrende dame, hun blev udsat for et indbrud, også en torsdagen.

Men hun var så ikke hjemme selv, heldigvis, for hvad kunne der så ikke være sket, som hun selv sagde i det interview i politikken?

Det er ret vildt, og det er ret interessant, men det skal man måske ikke hænge sig så meget i.

Det tror jeg heller ikke.

Altså det var det, de havde.

Alt det her skete om torsdagen, ikke?

Så nu blev indbrudet, overfallet og alt om torsdagen.

Det blev ligesom torsdagen.

Det er jo det, så lægger man jo endnu mere mærke til, hvad der sker om torsdagen.

Toastasmortern.

Det var der ikke nogen, der sagde.

Det var også en torsdagen.

Så må vi jo kalde ham torsdasmortern.

Halv anden måned efter drappet, kom der et muligt motiv frem i Tricorv drappet.

Han havde skrevet et manuskript, hvor det fremgik, at han følte sig snydt for familieargen.

Så det ville jo blive en skandale, hvis det her manuskript var blevet udgivet.

Forlaget havde taget nej.

Men politiet kunne ikke finde manuskriptet i Stockholmsgade.

Så måske kunne der være noget om den teorik.

Men ja, i så fald, så havde Gerningsmanden jo ikke fået fat i det, han kom efter.

Altså havde han, fordi så skulle han...

Måske hvis det var en lej ting.

Ja, jeg ved det ikke.

Altså han havde i hvert fald ikke tid på drapstaden til at prøve at lide efter noget manuskript.

Men hvem tid også gør så til morder for at lukke munden på en firsorg i mand?

Og hvad han kan sige dig?

Som skrapper op om, at han manglede penge, ikke?

Men nogen uger efter drappet, så blev politeds plombering af lejligheden, ifølge politikken Brut, og lejligheden blev gennemrådet.

Men folk visste jo også, han er der ikke mere, og den er tom, og han er rimelig.

Så det kan have været hvem som helst, ikke?

Helt sikkert. Det lyder bare mystisk, når man lige har været ude om det her med manuskriptet, ikke?

Der er selvfølgelig skrevet bøger om den her, eller om de her bække, de her sager.

Jeg har aldrig hørt om det.

Jeg nevnte Ole Schierbeck's danske morboder i vores tid.

Han har også lavet en, der hedder to mor og et ministernavn morad på P.O. Trækhov.

Og så er der P.R.K.'s gerningssteder i en kriminalvandring gennem Københavns gader.

Jeg har brugt artikler fra politikken, Bærlængsgetidende, ekstrabladet, BT Aktuelt, Amtsavisen Randers,

Bornholmstidende, Ollborgstiftstidende, Dagblad Roskilde, Holbeck Amts Venstreblad,

Friksborg Amtsavis, Fynstiftstidende, Jysgetidende, Månavisen Jyllandsposten og Aarhus

Stiftstidende.

Ej, men vi skal videre, hvis det ikke skal blive verdens længste afsnit, men jeg vil bare sige, det er jo top mystisk.

Og der er mange mærkeligere detaljer, hvor man tænker, det har måske ikke noget med det at gøre, men det er lige vel ret vildt.

Jeg synes bare, at det er verdens længste fortælling for at forklare om to uopklarede drab, men der er noget mystik i det her, som jeg synes ringer lidt af Doppelmordet på Peter Bangsvej, og jeg vil bare lige nævne, at langt langt ude er der også en forbindelse til det.

Er der det?

Ikke direkte til de kriminelle handlinger, men der er en familiær forbindelse langt ude og sådan noget.

Altså der er masser af...

Altså mellem Valborg eller Trækhov?

Nej, mellem Trækhov og Pard på Peter Bangsvej.

Ja, men du har ret. Det var en lang fortælling, så nu er jeg spændt på hvilken anden lang fortælling du har taget med i dag.

Ja, men og det, jeg tager, kan jeg mærke, fordi nu får vi ikke at vide, hvorfor hun var bundet på den måde.

Vi får ikke at vide, hvorfor hun skulle misshandles på den måde.

Og hvorfor skete det hele om torsdagen?

Hvorfor skulle hun dø og lede så voldsomt en død, ikke?

Ja, og hvad er der med det her med, at den her mand kommer i den flere gange?

Det er nemlig mærkeligt i den sag.

Og hvorfor hvordan kunne det være, at døren pludselig var låst?

Og prøv lige at høre, hvem er den her mystiske her Jespersen, som man aldrig fandt frem til, som havde været hos hende og banket på, ikke?

Ja, kæmpe gået.

Det er en tv-serie.

Det er det faktisk.

Ja.

Må jeg høre, hvad du har fundet frem?

Jeg håber, så jeg kan vide, om man har gemt nogle spor i den sag.

Hvad tænker du på, så man kunne lave DNA-testers ned nu?

Ingen?

Ja. I halvfjers, måske.

Den er oplevet.

Den er ikke ualvitteligt?

Nej, nej.

Nå.

Jeg skal tale om noget fuldstændig endet.

Ja, fuldstændig endet.

Det tænker jeg.

Er dit barn mellem 2 og 6 år?

Så lyt med her.

Nu kan dit barn nemlig blive vaccineret mod influenza.

Vaccination mennesker risikoen for sygdom, så hele familien kommer godt igennem vinteren.

Børn bliver vaccineret med en næsespray, som er særligt udviklet og godkendt til børn.

Sønedstyrelsen anbefaler vaccination mod influenza til børn mellem 2 og 6 år, hvis deltid på Vacciner.dk.

Moa, hvornår er vi der?

Lige om lidt min skat.

Den vil langt af dig nu.

Jeg vil være der nu.

Der er lidt vej nu.

Men nu tager vi hos Kulhjem et stort skridt mod at rejse lidt mere bæredygtigt.

Nu indgår der nemlig en del bæredygtigt flybrenstof i alle vores billetter.

Hvis du vil flyve mere bæredygtigt og accelerere udviklingen, kan du vælge at tilkøbe mere, når du bukkes din billet.

Desmere på Kulhjem.dk

Er der nemlig altid en butik nær dig?

Få for eksempel 16 ruller-tollet-papir til kun 27 halv.

Eller 50 dyks mejsebølte til 69 kroner.

Hjem og fiks lavprisbyggemarked.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Ikke så meget snak.

Det er sprit, det er krodrede, det er lækkert, det er chicken salsa cheese.

Til nu kun 20 kroner.

Og mag det, det er jo næsten 20.

Rige.

Deborah Poglisi var 46 år gammel og sygeplejske.

Hun var på 24. år gift med den jevnalrerne Anthony Poglisi, der bare blev kaldt Nino af alle.

De elskede hinanden, sammen brugte de i et hus i Vælhav og kateret Academy Hill i byen Newark i Delaware USA.

Og så havde de tvillinger på 19 år, der begge netop havde forlagt redder for at begynde på college.

Det var 1998, og parret havde kun boet i huset i et årstid, efter at haft kig på nabo-lade i flere år.

Det var et drømme hjem, her skulle de blive gammel sammen.

Og de fulgte sig enormt heldig over at bo i så herligt, et område selvom det pressede deres økonomi til det yderste.

Men det var det værd.

Nabo-lade var fredeligt og trygt, og beboerne havde interessen for at holde hus og havet til fælles.

Det var et gennemført smukt kvarter med store villager, skarpe græsplaner og smukt beplægning.

Mann der den 20. april 1998 tullede Debra netop rundt i sin elskede havetidligt om eftermiddagen.

Hun havde ofte nattevakter på sit job som sygeplejske på et hospice,

og hendes rutine var at hun kom hjem og hoppede i seng efter at hendes vagt sluttede klokken ude om morgenen.

Som regel vognede hun igen omkring klokken 13, mens Nino var på arbejde.

Og så fiksede hun noget frukost til sig selv og lå sig opslug af sofaen og en sæbeopera i fjernsynet i intimst tid,

før dagens gøremål skulle klare os og hun skulle forberede sig på næste vagt.

Fordelen ved de lange nattevakter var, at Debra til gengæld havde fri fire dage om ugen.

Det havde hun også mandler den 20. april 1998.

Derfor havde hun aftenen før om søndagen kunne hygge sig for en fjernsynet med Nino og teenage søn Michael,

der var hjemme på besøg fra college, og selvfølgelig havde et less vasketøj med sig.

De lavede morgen freeman-filmen Kiss the Girls, en mørk thriller, der handler om en serie-morte, der målrettet går efter kvindelige offere.

Den er god.

Ja.

Det er godt, du siger det, jeg tænker nemlig, at jeg skal se den.

Den gjorde Debra utepasse.

Selvom hun normalt elskede et godt gys, så havde hun altså svært været fald i søn om aftenen ved 23 tiden, da hun gik i seng.

Hun følte sig for skremt og ville ønske, at hun ikke havde set den.

Men hun faldte til ro til sidst.

Næste morgen var Nino i halvdorligt humør, men det var ikke helt usøvanligt.

Han skulle bare have sin morgenkaffe.

Debra havde for en gang skyld fået 7 sammenhængende timer, så hun var lysvågen.

Men alligevel endt hun og søn Michael med at småske endens om noget trivialt, og snart del to, Nino

også og Alva Suber.

Lidt efter var både far og søn forsvundet ud af Døren og Debra fik fred.

Hun var fastbesluttet på at nyde dagen, alligevel været var skønt med sol og en lidt rise.

Det var lunt udenfor selvom det kun var april.

Perfekt vær til lidt hagearbejde, hun havde allerede gravet de fire huller til nye rosenbuske, der skulle i jorden.

Så Debra var altså alene hjemme denne her mand, der dagen bydde kun på ro og frihed, før hun skulle møde ind på hospiceet til nettevagt.

Hvad Debra ikke vidste var, at en førårig mand kruset rundt i kvarteret i sin bil, netop som hun, lov på knæ i sin forhave og havde hænderne i jorden.

Han ledte efter en kvinde, han kunne kidenarpe og voldtage. Det havde han lyst til, og han havde bestemt sig for at det skulle ske, og nu fik han øje på Debra.

Den bevæbnet førårig mand stede ubemærket ud af sin bil og snæser, indenfor gennem en ulovst bagdør på den anden side af huset.

Der ville han ikke blive opdagede af Debra eller andre, og indenfor gav han sig til at vente.

Nineau kom hjem fra sit arbejde som bedemand ved 15 tiden. Han parkerede sin jeeep i inkørslen, mens Debra stadig var optaget af roserne i forhaven.

Ja, så hun havde ikke været inde i nu, hun havde ikke været inde i nu.

Hun kiggede på ham, han var heldigvis i bedre humør nu, det var tydeligt.

Hans skuldre var sænket, og linjerne i hans pannen var glattet ud.

Han kastede sig ikke straks over græsslovmaskinen, som han ellers var flit i, til at lufte.

Nineau gik i stedet indenfor, sikkert for at få sig en snak og smide fødderne op.

Han og Debra udvekslede et forsøget ord, og hun robte efter ham, at han skulle kalde på hende kl. 15.45, og hun ikke kom for sent på arbejde.

Så snart 50 år i Nineau troede det indenfor i sit hjem, blev han ramt af et skud direkte mellem øjnene.

Nej.

Han faldt om, død på stedet, kun få dage før han og Debra skulle have fejret deres 25-års brylløpsdag.

Nej.

Debra var stadig i gang med at fordele jord rundt om sin nye rosenbuske.

Fordi det summede af liv udenfor, og der både var tæt det græsslovmaskiner og byggestøj omkring hende, hørte hun ikke lyden, atrapet på Nineau.

Hun hørte, at man ikke skudde.

Ingenting.

Han var blevet drabt, alene fordi den første år i mand ville have fingrene i Debra, og det skulle Nineau altså ikke stå i vejen for, han var bare en forhændring, der skulle væk.

Ja.

Mann kiggede på Debra ud af vinduet efter drabet, og kunne se, at hun stadig var i gang med hevearbejdet.

Hun havde ikke opdagede noget, konstaterede han, så han åbnede kølskabet og tog sig en øl, enten med at drække et par øl, mens han ventede på hende.

Nej.

Han ikke skudde mand mellem øjnene.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Og sagde du noget om, hvor lang tid? Hvad klokken var det, han ankom?
Nineau.

Nej, han har jo bare kommet lidt før Nineau, ikke?

Ja.

Efter noget tid rejste Debra sig op for at gå indenfor.

Hun undrede sig over, at Nineau ikke havde kaldt på hende.

Klokken måtte være mange nu, og hun ville ikke komme for sent på arbejde.

Det gjorde hun aldrig.

Måske var han faldet i søvntængd, hun, og børstede jord af sine bukser.

Debra ville gå ind i huset gennem garagen.

Hun noterede sig, at der var livlig aktivitet på vejen.

Folk ordnede deres haver, en skolebus, satte kvarteret's unger af.

Naboen gik forbi med sin hund, og det vrenlede med håndværker på modsatte side af gaden, hvor et byggeri var i gang.

Debra åbnede den dør ind i garagen, der ledte ind til køknet, og så trot hun ind.

Et slag ramte hende i det samme, med så stor kraft i venstre side af hovedet, at hendes briller fløj af, gulpet om kuld på gulvet, og hamret hovedet ned i katten's vandskål, så vand og blod blandede sig, og sprøjte ud til alle sider.

Debra var halvblind uden sine briller, og frygteligt forvirret.

Hun forstod ikke, hvad der var sket før hun kiggede op på siluetten af en mand, der tornede sig op over hende.

Han var mørk, og havde casket på og beige, jage, og meget mere kunne han ikke se.

Det var først, at han åbnede munden, at hun var sikker på, at han var en fremmed.

Hvor din penge, sagde han mens stemme, der både var mørk og stille, og også indeholdt en serbegeistring.

Det hele var besøgneligt, og gik for stærkt til, at Debra mærket frygt.

I stedet gik hun i løsningsmålet, hun måtte give ham, hvad han ville have.

Min taske, min punkt af min taske på køkenbordet ved siden af vasken, svarede hun.

Debra var ikke klar over, hvor mange penge hun havde i punkt, men hun håbet, at det var mange, og at han ville stille sig tilfreds og for svitten.

Der var også nogle diamanttringer og et ur på køkenbordet, som hun havde taget af før hun gik i haven.

Hun håbet, at han ville tage det hele.

Hun så ham gå mod vasken, og hun ventede på, at han skulle tage, hvad han ville have, og gå videre ud af rummet og ud af huset, men det gjorde han ikke.

Hun mærket blodet løbe og smerten, der bredt sig i hovedet fra slaget, hvor din mand.

Det ved jeg ikke, svarede Debra med uventet lavstemme.

Stadig liggende på gulvet, selvom hendes mavefornemmelse fortalte hende, at hun skulle løbe eller gøre noget.

Videre nåede hun ikke i den tankeregge, før manden pludselig samlet hende op fra gulvet og holdt hende i sine arme.

Kort efter stod hun igen på sine fødder foran en åben kælder dør.

Manden påfødde hende i ryggen for at få hende til at gå ned i mørket af den smalle trætrappe.

Da hun stod på et af de sidste trin, blev hun skubbet så hårdt bagfra, at hun straks fløj forover, og

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

landede med ansigtet først på det kolde cementgul.

Lad os komme i gang, sagde han så, med samme mærkelige begejstring i stemmen som før.

Debra tænkte, at hun havde brækket næsen, og for første gang skyldede frygten igennem hendes krop med voldsomstyrke.

Med aggressive bevægelse begyndte han at hive hendes jogging-bukser af, og så under bukserne.

Og nu forstod hun, hvad der skulle ske, og det var selvfølgelig en redselsfulde erkendelse.

Han tog fat i hende bagfra, det var brutalt, nogetesløst og smertefuldt, og da han var færdig, var hun vod og beskidt og følte skam.

Hun var blevet voldtaget i kælderen i sit eget hus, mens hendes mand lå drabdovent på. Det visste hun bare ikke.

Manden borgdrede hende op i køknet, og telefonen ringede. Det var uden tvivl hendes arbejde, så klokken måtte være 16 nu.

Han hamret Debra i guldet igen, og endnu en gang var det med ansigtet og næsen først.

Han samlede hendes arme på ryggen og bandt noget om hendes håndlød, så kastede han et tæppe over hende, et blomstret kviltet, singetæppe fra soveværelset.

Det var helt nyt, og hun elskede det, og hun noget tænkte, at hun ikke håbede, at det blev beskidt.

Hun undrede sig over, hvor Nino var hende, og hun håbede på én og samme tid, at han ville dukke op og blive væk.

Hendes kat kom og stagt næsen, indunder tæppet, og det beroledede hende et øjeblik.

Hun forestillede sig nu det bedste, at Nino var hjemme, og at hendes overfalsmand var væk.

Men hun kunne høre den fremmede mans skridt, langsomme og tunge.

Tænk blev rået igennem, det var ikke lyden af Nino, og i næste øjeblik blev hun lyftet op, svebt i tæppet og bordet som en ligegyldig skrallende sæk.

Deborah kunne høre lydene udenfor, så hun vidste, at rådedøren var åben, og nu slog det hende, hvad han havde i scene, at han ville tage hende med sig.

Åh nej, nej, nej, nej, gør det ikke bad hun.

Manden sagde til hende, at hun skulle holde sin fucking kæft.

Han smidte hende fra sig på gulvet i gangen, og sørgede for, at hun så den kæmpe kykkenkniv, han var bevæblet med, og nu pressede mod hendes hals.

Han kende tog, at hun ikke skulle sige noget, og så dækkede han hendes mund med gaffatab.

Han samlede nu ubesvaret Deborah op igen.

Hun havde stadig sin yndlingskvilt om sig, så forlod han huset med hende i farven, og baksede hende ind i sit bagagerum.

Han havde altså barked bilen helt op til huset, og lidt efter hørte hun lyden af motoren.

Mens Deborah tænkte på de crime-shows, hun havde set, hvor det blev anbefalet, at kæmpe vildt og voldsomt for at undgå at blive flyttet til nye steder af sin bortfører, for det var lige med døden.

Mærket hun, at manden kørte roligt og målrettet.

Han blev ikke gjort nogen stop under vejs, og han var tydeligvis bevidst om ikke at tiltrække sig opmærksomhed med sin kørsel.

Det var et meget ret. Hun anede ikke, hvad hun var ved at blive fraktet hen til.

Hun forsøgte desperat og løsnende om sin håndled, mens hun blev kastet op mod bagsmækken så hårdt, at den åbnede sig en smule.

Hun kunne se bladene på vejen.

Med det samme dredede hendes kidnapper skarpt og stanset hårdt op.

Hans steg ud og løftede bagsmækken.
Bitch, sagde han, mens han kiggede ned på hende med udspilet øjne og åben mund.
Du skal ikke udlægge min bil.
Hårdt og resne smiggede han hende inden igen, og så kørte han videre.
Deborah var fyldt op af redsel, og hun forestillede sig hvordan Nino og børnene ledte efter hende hjem i huset,
og blev mere og mere panisk over, at hun var forsvundet under mystiske omstændigheder.
Hun besluttede sig for, at hun ville kæmpe og løbe uanset hvad, så snart bilens stansede, og han åbnede bagsmækken.
Det var lykkedes hende at få bundene løsnet på håndlederne, og gaffe taben på munden blev mere og mere løs.
Hun var klar til at slås med alt hun havde i sig.
Bilen kørte langsomer, og de måtte være ved at være fremme, selvom de ikke havde kørt i mere end 15 minutterstid.
Og så stansede han. Nu var det nu, hun skulle kæmpe.
Men så fulgte lyden af en garage dør, der blev åbnet, og da hendes bortfører lyftede bagsmækken, var han inhyldet i mørke.
De var indenfor i en garage.
De gik op for hende, at han havde taget hende med hjem til sig selv, og hendes plan smullede.
Hun var fanget.
Mann gav Debra bind for øjnene og førte hende ind i sit hus.
Han virkede fred og tolv mod, mens han skubbede hende fremad foran sig.
Og sådan fortsatte det gennem huset ind til de kom til et værelse, hvor han skubbede hende foråret ned på sengen, og voldtog hende igennem.
Denne gang er nat.
Og selvom smerten fik hende til at trylle ham om at stoppe, blev han ved i endnu længere tid end første gang, og lavede ikke skjule på sin store nydelse under vejs.
Efter en uendelighed vendte han hende rundt og fortsatte, og så gjorde han sig færdig, mens han lå tungt ovenpå hende.
Hun tænkte på den sidste banale udveksling af ord, hun havde haft med sin mand, og på, at hendes skæbne nu lå i hænderne på en fremad.
En mand hun ikke havde gjort noget imod, og som ingen grund havde til at hadde hende.
Og hun tænkte på, at livet havde været et helt andet forunder en time siden, hvor hun nyde ordnede ruse i haven.
Ja, ja, så absurdt ikke.
Manden stoppede en kakl ud ind i munden på Deborah og vikleet gaffatab om hele den nederste del af hendes hoved.
Så band han hendes håndlede og angler, piene fuldstremit, så hun ikke denne gang ville kunne reste sig fri.
Om en tredje snor band han hendes hænder og angler sammen på ryggen, så hun var svinebundet og lå på maven i en akkad stilling.
Endnu en gang løftede han hende op, han flyttede hende ud på badeværelset og smidte hende hort ned på gulvet med ansigtet først,
uden at hun kunne tage fra, og så kastede han et tungt, ulent tæppe over hende.

Han efterlod hende på toilettet i denne her frygteligt, piene fulde, unaturlige stilling, rysten af skrejke på gulvet.

Hun anede ikke, hvad klokken var eller hvor længe manden var væk, men der måtte være gået noget tid,

for der han kom tilbage og fortalte hende, at det vrede med politi ved hendes hus.

Han måtte altså af uranselige årsager være kørt tilbage til gærningsstedet.

Det kan jeg sagtens forestille mig, altså han vil gerne se, sig det værk.

Men Deborah vidste jo ikke, at han ikke gjorde den i noget, så hun forstod ikke.

Altså det kunne også være, at han ville tilbage og ude op, ikke?

Nå, det gør også sådan noget.

Skaffe lider vejen.

Men hun anede jo ikke, hvorfor han var kørt tilbage.

Nej, han må jo ikke være et virkelig gigantisk mundstok.

Han var en stor mand.

Det lyder som om han kan kaste rundt med hendes, og bære rundt med hendes, som han ville ikke.

Ja, hun var ret lille, og han var kæmpestort.

Ja.

Deborah forestillede sig, at det nu var blevet opdaget, at hun pludselig var sporløst forsvundet, og at der måtte være sket hende noget kriminelt.

Altså hun tænkte, hvorfor skulle der ellers vrede med politi, ikke?

I virkeligheden var der et stort politi opbudt, fordi Nino var blevet fundet.

En bekømt kollega var kørt forbi Deborah, og Nino's hus efter, at Deborah ikke var mødt på arbejde.

Da hun ankom til huset, fortalte en nabo hende, at Deborah havde lavet havearbejde hele eftermedan, og at hun bare kunne gå ind gennem bagdøren.

Den var som regel uløst.

Og det gjorde hun så, og ind i huset gjorde kollegaen til Deborah, så denne her frygtelige opdagelse.

Nino var blevet skudt i ansigtet, og var død, og Deborah var væk.

Hjemme hos manden lå Deborah stadig midt på badvalgeskulvet i mørke, med arme og ben bundet på ryggen.

Der var frygteligt varmt under det tæppe, han havde smidt over hende, og stillingen var ulydelig.

Pludselig hørte hun lyden af et skud efter fullt af glas der knuste.

Hun var radselslan, sikker på, at det var nu han ville åbne døren, og lad det næste skude ramme hende.

Hun blev en lille pige, der længtes efter sin mor.

Eller måske var det politiet, der var kommet for at redde hende.

Men døren gik ikke op. Alt hun kunne høre var lyden af manden, der tændte den ene cigaret efter den anden.

Og nu tisede hun, hun kunne ikke holde sig længere.

Våd varme bredt sig på hendes lov, og hun gøjs ved tanken om, hvad han ville gøre, når han opdagede det.

Dabra tilbragte hele natten på det guld i den stilling.

Næste morgen gik døren pludselig op, og hun spade øjnene op under debind, der dækket dem.

Hun gik fra halvslumrende til panisk vågen på et øjeblik, og hun var stiv som et bræt, da han løftede

hende op og smidte hende ind i et værelse.

Nu kunne hun pludselig høre lyden af nyheder, måske kom det fra et fjernsyn, måske radioen, og så hørte hun ordene.

Vores tophistorie drabede på en mand fra Newark og hans hustrus mystiske forsvinden.

Anthony Poglisi, 50 år gammel.

Nej, det var sådan, hun fandt ud af det.

Ja, hun forstod ikke ordene, heller ikke da detaljerne om, at han var blevet skudt fuldt efter.

Men så stod det klart for hende.

Mens alt det, hun var blevet udsat for i sit eget hjem, skete, var hendes mand allerede død.

Eller endnu være døende.

Akkelsen gav hende akut kvalme, men hun vidste også, at hun risikerede at blive kvalt, hvis hun kastede op.

Hun havde jo altså en kaklud i munden og gaffatabviklet om hovedet.

Ikke bare havde hun mistet sin elskede mand, nu forstod hun også, at hun var taget til fange af hans morder.

Og hun tænkte på sine stærkelsesbørn, der netop nu gennemlevede tabede af deres far og uvished om deres mores skæbne.

Deborah hørte skridt, der nærmede sig, så åbnede manden døren.

Undskyld, jeg var nødt til at dræbe din mand, sagde han, uden at lydde og bræk de eller bevede.

Så lukkede han døren igen.

Og Deborah tilbrækte time efter time efter time på gulvet, svinebundet knipt og med bind på øjnene.

Og ikke mindst sov og smerte.

Hvorfor skulle han ind og sige det?

Ja, men han gør det hele tiden og siger nogle underlige ting i det hele tiden.

Men den fysiske smerte var indet imod den tortur, det var at vente på den næste voldtægt.

På et tidspunkt ringede telefonen, og hun kunne høre en kvindestemme, der sagde, hej Døren på telefonsvaren.

Og denne her kvinde tjekket altså op på ham, fordi han ikke var mødt ind på arbejde, men der aften. Nu visste Deborah, hvad hendes bortfører hed.

Døren kom ind en gang i mellen, måske med et par timers mellemrum, og tjekket, at hun stadig var bundet, og at tab og bindet for øjnene var på plads.

Han sagde ikke noget, kontrollerede bare. Hendes ene hånd var svulmet op til dobbelt størrelse, fordi hun var bundet så stramt.

Det følte som om, der var ild i revne.

Mens han justerede den kakl ud, der var i hendes mund, fandt Deborah mod frem til at spørge ham, om han mån havde noget smertestilne, hun kunne tage.

Hun havde undt.

Hun var høflig, og hun kaldte ham Sør og talte med lavstemme.

Og overræstende nok kom han tilbage med en pille til hende, som han hjælpe hende med at få ned.

Hun var allerede gennemblødt af urin og stank sikret, så hun drak kun lidt for at undgå at tise meget mere, og så gik han igen.

Da det var ved at blive mørkt udenfor, vent han tilbage og voldtog hende.

Et kort øjeblik nåede hun at føle sig flore over, at hun sikkert lukte dobbelt, men hun fik stoppet sig

selv.

Det skulle hun selvfølgelig ikke føle sig skamfulde over, og samtidig gjorde hun ingen modstand. Hun var en klude ducke, der lå det ske.

Det gjorde ingen nytte at kæmpe imod.

Inventigt gennete hun det her for sig selv.

Han voldtager kun min krop, han kan ikke røre mig, han voldtager kun min krop.

Jeg kommer for sent på arbejde, sagde Don, da han var færdig, og Deborah tænkte, at det var vildt, at denne her skabning rent faktisk havde et job.

Det var en utrolig tanke for hende, at han bevede sig rundt i verden på samme måde som alle andre. Arbejdet, handlede, tankede benzin, uden at nogen kunne se, hvem han i virkeligheden var.

Før han tog af stedet sikrette han sig, at alt var stramt og på plads, så Deborah ikke kunne flygte, og han skruede højt op for radioen, så det ikke ville kunne høres af naboer, hvis det lykkedes hende at lave larm.

Næste morgen kom Don med morgenmad og kaffe til Deborah.

Han sad lige over for hende. Det var nærmest knæ mod knæ, mens han kiggede på hende spise, og hun spiste for ikke at gøre ham vred, selvom hendes appetit var lille.

Men prøv at høre, det må være så kruopvægtende, det her med at modtage mad, fordi man ikke tænker, han har tænkt sig at beholde mig rigtig lang tid.

Nu skal jeg have mad, nu skal jeg holde sig i livet.

Ja, du har ragt det her faktisk slet ikke overvejet.

Det selvfølgelig betyder, at han holder hende i livet.

Ja, og hvad har han fortsættet?

Ja, det er præcis.

Pludselig sagde han til hende, at han havde tænkt på, at han måske skulle have hende gå, måske på en motorvej et sted.

Deborah følte straks et lille glimt af håb, selvom hun samtidig var bevidst om, at han måske ikke mente det.

Han gentog sine tanker lidt efter, og Deborah svejede, ja tak, tak søg.

Så gik han, han skulle forberede løsladelsen, sagde han, og Deborah tænkte, at hun bare havde brug for at blive sat af.

Hvor som helst, så skulle hun nok klare resten.

Hun spejlede over, om hun overhovedet kunne gå hendes fødder, og var ligesom hendes hende og hævede og revne.

Men det var lige meget, det skulle hun nok finde ud af.

Don var væk i noget, der fyldte som tre kvarterer.

Da han kom tilbage stod han foran hende.

Ah, sagde han så, hvis jeg lader gå som mit liv overre, og jeg skal ikke i fængsel.

Det behøver du ikke, jeg siger ikke noget til nogen, forsøgte Deborah, men han svarede, at hun kunne identificere ham.

Det var det, der var problemet.

Hun fortæller, at hun var halblind uden sine briller, men han var også bange for, at hun kunne fortælle så meget

til politiet om huset og ham, at de ville kunne identificere ham alligevel.
Og sådan sad de, og forhandlede om Deborah's skabende.
Hun noterede sig, hvor absurd det var, at hun, lige netop nu, i det her øjeblik, sad og drøftede med en morter i en høflig, tone, fordelende og ulemperne ved at lave hende lege.
Don var ubeslutsom og ville hele tiden have mere tid til at tænke over det. Hun appelerede til ham. Jeg forstår, jeg ved, du har brug for tid. Jeg forstår, at du prøver at gøre det rigtige. Jeg ved, at du prøver at være et godt menneske.
Don svarede ikke, han stirret var rundt i rummet og på hende.
Deborah skiftede emne for at bevæge sig tilbage på mindre og udsat grund.
Hvad laver du egentlig til hver dag?
Mej, sagde han med et smil. Jeg er kriminell.
Senere på dagen hjælp han Deborah med at tage et bad. Hun visste ham de blodige dybe sov på angler, håndlede og bad om noget medicin, der kunne komme på.
Det fandt han frem, og han hjælp hende med at vaske hår, da hun ikke selv kunne løfte armene, fordi det var for smertefuldt.
Hun følte som et nyt overgreb, at han kunne røre ved hende på den måde, og også bare, at hun skulle være nøgen foran ham, og det hele var bare frygteligt.
Og uanset, hvor længe hun skrumpede sig selv i badet, så følte hun sig stadig utroligt beskidt.
Men vandet følte sig altså rart og beroveligende.
Han dubbete medicinen på hendes sov med en vandpind, da hun var færdig med at bade, så forbandte han dem med gaze og gav hende en rent t-shirt og et par nye sweatpants.
Den slags venlige behandling fik hun kun, når han ikke var høj på stoffer, og det dermed, at hun havde kunne høre ham ryge, det var altså at stoffe, det var kræk, han røg ikke.
Selvom hendes syn var dårlig, så kunne hun se på sit sløret spejl billede, at hun havde store mørke, mærker på armene og et blot øje.
Don bemærkede, at hun stadig havde tabrester og lim i håret, og det brugte at forslå ham, at han kunne klippe det af, og det gjorde han så.
Hun så totterne af hård fald mod jorden, mens de talte det sammen.
Han var blevet snakksalig, han fortalte hende, at han gerne ville stoppe med at tage kræk, og at han var nødt til at tænke på at få det ud af huset, så det ikke blev lagt ordentlig hans straffes, han skulle blive anholdt.
Lidt efter bekendt gjorde han, at han skulle på arbejde hele natten, hun skulle tilbage i sin vandtestilling og bindes og knibles.
Denne gang fyrte han hende ind i sit eget soveværelse og lå hende ligge på sengen, altså tidligere havde hun kun ligget på gulvet, og hun fik lov at beholde den der gaze, hun havde på under revne.
Deborah havde nu været forsvundet i flere dage, og sagen blev efterforsket på højtryk.
Politiet kiggede grundigt og længe på den mulighed, at det var Deborah, der havde slået Nino i hjæl og var flygtet.
Ej, det føles næsten som et ekstra overgreb, at mens hun dem lever det her, så hun mistænkte for dig.
Hun var mistænkt, det var hun.
Ja, og de tænkte, at hun var flygtet.
Det troede parens nærmeste aldrig på.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Ikke desto mindre var det altså den teori, politiet heldte til, at et opgør hjemmet var spundet ud af kontroll.

Nabor havde i første omgang afvist at have hørt noget begyndningstidspunktet, men en nabo, der blev genafhørt nogle dage senere, kunne pludselig fortælle noget nyt.

Han havde ganske rigtigt ikke hørt noget begyndningstidspunktet, men han havde set en ukendt bil bakke op til hoveddøren og smide et stort tæppe ind bag i.

Den oplysning fik politiet til at overveje, om der kunne være andre muligheder, end at Deborah stod bag drappet på Nino.

I satte der så efterfølgende blev fundet dækspor på græsplanen.

Det her var jo ikke et nabolag, hvor nogen ville køre på deres græsplaner, så det var usøvanligt.

Før Don tog på arbejde, tændte han fjernsynet, og Deborah kunne høre det seneste nye om sin egen sag i nyhederne.

Der var stadig ingen spor af hende, mistanken var ikke længere, at hun havde drappet sin mand, men at hun var blevet bortført af sin mands morder.

Næste dag gik med mere af det samme, og hun skærmede sig, og svor, at hun aldrig ville lave nogen vide, at hun over for Don,

lod som om, at hun gerne ville have sex med ham, som lede i sin strategi om at være under Danie og overdrevent høflig.

I håb om, at det ville blive hendes redning, altså, at hun ligesom underkastede sig totalt.

Ja, og jeg får helt und i maven over, at hun tænker, at hun skærmer sig over det beslutning, fordi jeg tænker,

you go girl, det er så stærkt, du gør bare, hvad der skal til, alt hvad der skal til.

For at redde dit liv, ikke? Ja, men hun så det jo ud fra, og så sig selv,

lej vilig, og følte, det var så klamt, ikke? Og det var jo klamt, men ikke af hende, selvfølgelig.

Hun gjorde ingen forsøg på at lysne rabet, hun gjorde aldrig modstand under voldtægterne,

og hun udtængte ikke en flugplan. Hun satte alt på, at han til sidst ville lave hende gå,

fordi hun havde opført sig ordentligt. Hvis bare hun kunne få ham til at kende hende hendes natur og væsen,

måske endda at kunne lide hende, så ville det måske være umuligt for ham at slå hende ihjel.

Om eftermiddagen lå hun i hans seng stadig bundet, men nu uden at være kniblet og uden bind for øjnene.

En gang imellem kiggede han ind til hende og ved sidste tjek meddelte han, at han skulle på arbejde.

Don kom tilbage omkring, midnæt han løsnede revne, så hun ikke længere låe svinebundet,

og så lavede han sig ved siden af hende kun med bukser på og smid sin store arm henover hendes brødskasse.

Hun kunne ikke røre sig, hun turde ikke røre sig, og sådan lå de resten af natten. Det var umuligt for hende at sove.

Hun faldt højst hen i korte øjeblikke. I stedet var hendes hjernepår overarbejde,

og først og fremmest tænkt hun på, hvor absurd det var, at hun lå der og blev krammet som et tøjdyr af sin mands morder.

Da han vågnede var han tvær. Han bruggede sig over, at det ikke længere var muligt for ham at sove længe,

fordi han var bange for, at hun ville forsøge at stikke af. Det gjorde hende mismodige at høre.

Hun havde arbejdet hårdt for at vinde hans tillid. Det ville jeg ikke gøre, Sø. Jeg lå dig, at det ville

jeg ikke.

Nu bad han om en seksuel, tjeneste, og hun åbnede armene, mens han kravlede op på hende.

Don fortalte Deborah, at han ville hente mad og spurgte om hun ville have noget med.

En avis forsøgte hun sig, og overraskende nok brægte han en tilbage til hende.

Så læst hun artiklen om sin egen sag, der blev stadig spekuleret i hendes rolle i sagen.

Måske havde hun været utifris med sit ægteskab, og havde fået sig en elsker.

Det gjorde hende rasende at læse. Der stod også, at man ingen anelse havde om, hvor hun befandt sig.

Det var et mysterie. Men Deborah vidste, at hun ikke var mere end 15 minutter fra sit hjem.

Og hun fattede slet ikke, at kridenabningen havde kunne lade sig gøre midt på dagen i et livligt nabolag.

Hun havde set naboerne og børnene og håndværkerne, før kridenabningen var sket.

Men ingen havde set en fremmed mand køre sin bil op på græsplanen, og slæbte hende en krop svøbt i en kvildt ud fra huset, og lægte ind i sit bagagerum.

Til sidst var der information altså i avisen om Ninos begravelse.

Nej.

Den ville finde sted om mandagen.

Deborah besluttede sig for, at hun ville hjem. Hun ville dele sig i den begravelse.

Ja.

Senere på dagen skulle Dawn på arbejde. Det var fredag hendes femte dag i fængsel.

Før han gik beklade Deborah sig igen over smerten i sine hænder og håndlede, og Dawn gik med til at bruge håndjern i stedet for rep.

Hvad han ikke vidste var, at hun kunne bevæge sine hænder og arme på en måde, der var umuligt før.

Det visste hun selvfølgelig ikke ham.

Han gav hende også håndjern på anglerne, og så forbandt han så igen hænder og fødder med et rep, så hun var svinebundet og lå på maven.

Den vandte stilling.

Jeg lovede dig, at jeg nok skal være her, når du kommer tilbage, sagde Deborah.

Så snart Dawn havde lukket døren til soveværelset, begyndte Deborah arbejde på at få knuden på repet op.

Altså, der var et rep, der forbandt håndjernen.

Og den knude kunne hun ligesom ligge og røre ved med hænderne.

Og pludselig lykkedes det.

Hun kunne nu sætte sig op, men fordi hun stadig havde håndjern på, og armene ligesom var om på ryggen og også håndjern på anglerne, så kunne hun ikke bare løbe.

Hun fik skubbet sig ned for enden af sengen og lå sig falde ned på gulvet.

Deborah forsøgte at berolige sig selv.

Hun følte nu, at hun kunne høre Nino's stemme sige, hold ud skat.

Hun var fokuserede.

Hun kom på benene og stillede sig med ryggen til døren, så hun kunne få fat i dørhåndtaget, og det lykkedes.

Den gik op, men hun var skrækslan for, hvad der ville møde hende på den anden side, for hun kunne ikke være sikker på, at Dawn var taget sted.

Der var mørkt i hele huset, og hun kunne ikke se ret meget, fordi hendes syn var så dårligt. Men Dawn havde efterladt telefonen på bordet i stuen, altså vi er tilbage fast net tider her, ikke? Og den lå altså på bordet lige i højde til, at hun kunne nå den.

Mit hjerte slog så hurtigt lidt nu.

Ja, og hun havde været så takket i Gud så voldsomt for det, fordi den kunne lige så godt have hængt højde op på en væk, og så hun ikke kunne nå den, eller et eller andet.

Den lå på bordet, og så måtte hun jo så med ryggen til telefonen, tryk 9-1-1, og forsøge at ramme de rigtige tester bag spejlvendt.

Og uden at kunne kigge.

Og hvis jeg ikke har fået understreget, at hun var ude af sig selv, er redset, så får du det lige at høre her med hendes 9-1-1-call.

Og vi hører først lige en lille del, og så kommer der en anden del, fordi så var hun jo så i røget med min styrktid, det deler lige op i to, men det her var det første.

Men på en skærmage af kudit hovedpine, ja, det kender jeg godt.

Jeg har bare bare tænkt mig at komme på mit ord, og så kan jeg se, at de kommer.

Du ved, hvem der er?

Nej, jeg ved det ikke.

Jeg kan ikke komme på det.

Jeg kan ikke komme på det.

Okay, de er på vej, men hvor er de nu?

Det er på vej, jeg tror, at de kan komme på det først nu.

Og nu har hun dem så i røget i nogle minutter, hvor hun bøn falder dem om at komme så hurtigt som muligt, fordi hun er bange for at donne nå frem før dem.

Hvad sker der der til sidst?

Der sker jo det til sidst, at politiet ankommer, men hun er usikker.

Pump det dem eller don?

Hun er usikker pump det dem eller don, men samtidig tror jeg også godt, fordi det fortæller de også i telefonen, det er dem.

Så det tror jeg godt rationelt, hun ved, men det er jo også bare, at det er dem, der er i røget, der er i røget, der er i røget, der er i røget, der er i røget, der er i røget, der er i røget.

Så det tror jeg godt rationelt, hun ved, men det er også bare en lettelse og en forløsning.

Nu kan hun få lov til at råbe om hjælp.

Præcis.

Nu kan jeg råbe.

Og så også det her, i de fem dage, hvor hun havde været taget til fange, der havde hun været nødt til at holde på sine følelser.

Hun var nødt til at spille sød og lyd, selvom hun var rasende og raselslan og sov ramt.

Og han var det værste svin i verden, der lige havde slet hendes mand i hjælp.

Og nu kunne hun endelig få afløb i det høje blæk, ikke?

Ja, de giver den også gas i det der lydklipp med underlægningsmusik, så det kan være svært, men altså det er jo, man kan høre det, man kan høre raslen.

Ja, og jeg vil også sige, jeg ved godt, det er svært at høre, hvad hun præcis siger her, men det er jo også mere bare, at det er hende, og det var sådan her det lød.

Og stemningen kan man jo godt lure, ikke?

Ja.
Hun er sådan ene, hvad hedder man samlet, men raselslan i starten, og så...
Ja, men hun er jo ved at explodere, ikke, af følelser.
Altså, og bare sådan, at renalinen, du ved ikke om du får hjælp, eller om du bliver mørtet, der er to muligheder lige nu.
Ja.
Og this is it, this is the moment, ikke?
Ja, du har den næste chance.
Hvis jeg ikke slipper ud nu, så slipper jeg aldrig frivel.
Og det sagde politiet også senere, hvis Dabby Poglisi ikke havde kunne løsne den knude.
Alt kom ned til den fucking knude.
Hvis hun ikke havde kunne løsne den knude og komme ud til telefonen, så havde hun formentlig ikke overlevet.
Eller hvad får traumatiseret til at prøve?
Han havde formentlig slået hende hjælp op.
Det her er et tidspunkt, hvor han også begyndte at tale om, at han du dyr i drift og sådan noget.
Hun følte, at tiden var ved at renne ud, ikke?
Ja.
Hun blev kørt på hospitalet, og der blev hun behandlet for førrelationer, hun havde på sin krop.
Og så var hun jo blevet voldtagede og skillig i gang.
Ikke længe efter fik hendes familie lov til at gå ind til hende på stuen og se hende.
Og det var jo bare et altså fuldstændig ufatteligt, utroligt følelseslaget og lykligt øjeblik.
Og de havde altså opgivet håbet.
Børnene havde ikke bare købt en gravplads til Nino, til deres far, men de havde også købt en ved siden af til hende.
Nej.
I mellemtiden fandt politiet ud af, at Deborah's bordfører hed Donald Flagg.
De kørte direkte til den fabrik i Newark, hvor han arbejdede.
Og da han så dem, vidste han godt, hvorfor de var kommet, han overgav sig med det samme og erkendte alt.
I følge Washington Post beskrev Nabor ham som en stille mand, der boede alene, holdt sig for sig selv, og sjældent havde gæster.
Nabor havde endt et set i løbet af den uge, han havde haft Deborah i sit hjem, og de havde heller ikke hørt noget usse vanligt.
Politiet fandt senere ud af, at han ofte kører det rundt omkring universitetet i byen.
Jeg tror, det var i University of Delaware, der lå der.
Og for fuldte kvinder.
Han havde også begået flere indbrud og flere seksuelle overgreb.
Jeg skulle lige til at spørge, at det her kan være første gang.
Donald Flagg blev kendt skyldig i drabet på Nino.
Han blev kendt skyldig i kidenabningen af Deborah, overtredelse af våbenlovn og voldtægt.
Han kunne være blevet dødstømt, det blev han ikke.
Men han blev idømt otte livstidsdomme, og derudover besluttede dommeren.
Jeg tror ikke, vi har hørt om før, at han hver eneste år på de samme fem dage, som han holdt

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Deborah fanget, skulle sidde i isolationsfængslet.

Okay, det har jeg ikke hørt om før.

Det er virkelig sådan et rettfølsesgreb, ikke?

Det vil jeg ikke afvise, jeg synes, vi skal tage mere i brugte der.

Hvert år på denne her dayetog, skal du lige have det lidt hårdere.

Jeg skal lige have en reminder, som om, at det ikke er noget, som kvinder et menneske i fem dage.

Han ville lov hende leve i uvished, ikke?

Ja.

Og frygt.

Ja.

Og med overgreb.

Men han sidder stadig inde, så?

Ja.

Det her var jo i 88.

Ja, men jeg tænker, der ville være kommet noget frem, hvis han var død i fængslet.

Han er i hvert fald ikke blevet lukket ud.

Det er han ikke.

Og det bliver han heller ikke.

Nej.

Deborah blev udskredet efter to dage på hospitalet, og kunne så delsage i sin mans begravelse om mandagen.

I tiden har hun kæmpet med skyldfølelser over, at hun overlevede, mens han ikke gjorde.

Hun har skrevet en bog om sin hårdrejsende oplevelser, og så har hun altså, som vi har hørt om så mange gange før,

dedikeret alt sin tid til at hjælpe andre offere forlignende forbrydelser.

Ja.

Hun har blandt andet underviset på universiteter, hun har underviset betjente og beredskripsfolk.

Hun har fortalt sin historie mange, mange gange, fordi hun vil hjælpe andre til at vide, at de også kan overleve.

Efter at det hele er sket, ikke?

Og helt konkret har hun blandt andet været med til at få ændret alarmopkaldssystemet i Delaware, så det er hurtigt at få politiet at finde ud af, hvor der bliver ringet frem.

Okay.

Så for at fortælle om Deborah på klicis fem dage i fangelskab har jeg haft fat i hendes egen bog.

På dansk hedder den fem døgn i helvede.

Det er svære at ikke kunne finde den på en lydbogstjeneste.

Nej.

Så det må vi opfordre til på en eller anden måde, at den kommer.

Og så har jeg også set det afsnit af Your Worst Nightmare fra sæson 6, der hedder No Ended Insight,

hvor hun også selv fortæller sine historie.

Og derudover Washington Post, AP og Medium.

Og jeg vil sige, så hvis man er interesseret i at høre mere om hendes oplevelser, så er der mange, mange, mange detaljer med i hendes bog.

Ja.
Fra hvert minut er den tilfangetale, så det er ikke...
Som jo, altså fem dage.
Hvor de fleste timerne bare var i svinebundet på maven med federe.
Altså at få selv der armene bag på ryggen og anglerne op i luften.
På et koldt brul.
Ubeha. Ja, fysisk ubeha.
Men tankerne, som bare har tid til at arbejde og nok ikke få en vel.
Altså fordi hvad kommer der til at ske nu?
Kan jeg slet være...
Og frustrationen over at kunne høre om sin egen sag i fjernsynet hele tiden, ikke?
Ja, lige her.
Ja, hun kunne også høre pårørende, der er appelleret og alt muligt ikke.
Og samtidig, hvis hun jo... Han bor ret tæt på.
Du har set Kiss the Girls med Morgan Freeman og Ashley Judd fra 1997.
Ja.
Jeg vil lige ind og tjekke, og den kan ses på TV2 Play i Sky Showtime, hvis man har tilkøbt det.
Eller Lize på Google Play, så den er ikke så nemt tilgængeligt, men den findes derude.
Men den er god.
Ja.
Hvis han dukker op sådan en gang imellem, de har også vist den mange gange i fjernsynet.
Nå, det kan være det der, man skal fange nu, så.
Ja.
Den er rigtig god.
Jeg går forstået, at hun var urolig bag efter.
Og så havde politiet i øvet også set ham der, hvor han kørte tilbage til Gerningsstedet.
Nå.
De havde set en bil, kørt ned og var ind og så hurtigt lavet en uvandning og reser stedet.
Og havde de ikke noterede sig noget af det?
Offenbart ikke.
Det var da lidt mærkeligt.
De havde noterede sig, at det var mærkeligt, men ikke mere end det.
Ej, altså.
Og der var jo en, der havde set ham putte hende i bagagerummet, men ikke noterede sig.
Andet end når der er en, der lægger et tæppe i bagagerummet.
Det er det.
Døvet.
Men noget stort under.
Ej.
Der er ikke nogen fremmede, der skal lægge noget tæppe.
Forresten.
Og det havde han ikke sagt første gang, politiet talte med ham.
Nej.
En fremmede bil op i Græsplænen.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Ja.

Ja, så det er sådan rigtigt, altså, meget ritmæt i Villavejs i dylik. Altså, der er ikke noget, der er ikke noget i den information, som måske havde pæd, altså politiet i retning, eller havde fundet hende hurtigere, men i det mindste havde de, præcis.

Altså, måske havde de, så...

Forstået lidt hurtigere.

Ja.

Vi har med en bortførelse, sagde jeg køre.

Vi skal arbejde lidt anderledes på det her, ikke?

Altså, pressen begyndte jo at skrive om, at hun havde nok taget sig en elskere, så det elsker, når hende, de har plottet det her og sådan noget, ikke?

Det må også være hårdt at lægge den situation, hun var i, og så hører det, når hun ligger og føler sig beskidt over, at hun laver ham gøre det.

Altså.

Øhm, men altså, Willervijs idyll, meget rigtig, fordi hun videre lige bare lå på knæ ude i sin hage, og så var han bare sådan, hende der, sker han med hjem.

Og så snæser han ind i hendes hus.

Og så snæser han ind i hendes hus.

Alt sommer omkring hende, altså, man tænker jo i tanken, at man kan forsvinde, spurgløse til,

på det tidspunkt.

Og han tager jo også bare noget af en chance, ikke?

Fulstændig.

Og måske er det jo...

Altså, fordi det er en plansite,

så er han beskyttet.

Fordi ingen kan jo forestille sig,

så noget sker.

Det er da ikke det der foregår.

Det er der for sindssygt.

Fucked up.

Ja.

Godt.

Jeg skal have en anbefaling af dig.

Det skal du.

Du anbefalede spiralkampanjen i sidste uge.

Ja.

Jeg har ikke noget at høre den, men den glemmer jeg virkelig ikke, og jeg har læst alt muligt andet om sagen siden.

Jeg har bare ikke noget at høre podcasten,

men jeg lover, jeg hører den.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Men det fik mig til at huske på noget andet,
og noget, jeg synes alle andre også skal se.
Vi bliver dermed i Grønland,
når jeg fortæller dig,
at du skal se dokumentaren,
som hedder byen, hvor børn forsvinder.
Hvor det er.
Den lille isolerede by Tasilak i Østgrønland,
der dør være femte af selvmord.
En af forklaringerne er,
at en meget stor del af byens voksne og børn
har været og bliver udsat for seksuelle overgreb,
uden at få den fornødende hjælp
efterfølgende til at håndtere travmet.
Byen, hvor børn forsvinder,
er en dansk dokumentar fra 2019,
og i denne her dokumentar
følger man to kvinder,
som kæmper en brav kamp
for at råbe de offentlige instanser op.
Men hvordan stopper man denne her
unnespirale af overgreb og mismod,
hvordan forbygger man den omsorgsvigt,
der præger alt for mange børns liv
i den lille by?
Det er nemlig ikke kun et spørgsmål om resurser,
men det er det også.
Og dem tænker jeg ikke bliver smidt
den her vej uden den opmærksomhed
som en dokumentar, som denne her kan skabe.
Jeg synes, du skal beslutte dig for at se med.
Det er virkelig hård tv,
men så kan du selv høre fra de her stærke kvinder,
hvad det er, de kæmper mod,
og du kan høre fra dem, det handler om,
fra de voksne, der lever med tungt bagage
og fra børnene, der kæmper med at overleve,
mens de bærer rundt på både deres egne,
nyevedede trauma,
og i nogle tilfælde også deres forældres trauma.
Den udløber først 21. februar 2024.
Byen, hvor børn forsvinder på DR.
Det er simpelthen det mest deprimerende titel,
jeg tror, at nogen har hørt.

Ja, det er det fuldstændigt.
Byen, hvor børn forsvinder.
Og den har, bare titlen har den modløshed,
som helt et dokumentar.
Ja, men det var også det område
den seks år i PI, at fortalte om,
for noget tid siden,
det er derfra hende derhørende med at blive fundet
i en skrællesække i en kælder.
Og det er mismodigt, og det er frygtligt,
og der er smukt,
og der er fantastiske mennesker, som kæmper.
Ja, men det får jeg nemlig også lyst til at sige.
Er det jo også vigtigt, så er alle ikke altid
bare sidder tilbage med et billede af...
Det er bare lort.
Fordi det er det ikke.
Nej.
De vil virkelig gerne,
og de ved også godt, at noget af løsningen skal komme
indenfor.
Den skal komme lokalt.
Så jeg synes virkelig...
Ja, det vil jeg gøre.
Og så lytter du til podcast.
Det er en aftale.
Godt.
Jeg bliver nødt til at anbefale den nye dokumentarsab
TV2-plade, der hedder Blev Vores Data Myrte.
Der er jo også mange, der har skrevet
til os om den i ugeens løb.
Den fordeler så over tre afsnit,
og historien handler om et selvmår.
Selmår var i hvert fald
den konklusion Østjyllandspoliti,
noget frem til i 2012
for 11 år siden,
da de kiggede på livet af 28 år
i Henriette Uppenhus, der var blevet fundet
død i et skur i baghaven,
til det tommehus i Græno,
som hunder hendes ekskæreste var i gang med at sælge.
Aftenen for inden,
havde Henriette været i byen med sine veninder.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Hun mødede at være højt,
og hun glæde sig til resten af weekenden,
som hun havde lagt planer for.
Hun forlod diskuteket til Fordslet
før kl. 4 om morgenen,
og søndag den 30. september 2012,
og så forsvandt hun.
Familie og venner blev bekymret
i løbet af søndagen,
da Henriette ikke gav lyd fra sig.
Hun var flyttet ind hos sine forældre,
efterbrudet med kæresten,
og var ikke kommet hjem den nat,
hvor hun havde været i byen med sine veninder.
Hendes nærmeste begyndte at lede,
efter hende alle mulige steder,
blandt andet to-to venner,
Mette og Kasper,
forbi det tommehus i Korsgade,
mand der morgen kl. 9,
da Henriette havde været væk
i mere net døgn,
kravlet de over, hegnet ind til baghaven,
da de ikke kunne få havloven op.
Henriettes lille søster støtte
også til.
Vennerne her kunne ikke se Henriette
nogle steder. Lyset var tændt i killeren,
så det slukkede de før de gik igen.
Her taler vi altså om en hage,
hvor der ikke er noget.
Det er sådan set bare en græsplæne,
og det er også et tomt hus.
Så der er ikke så mange steder at kigge, vel?
Klokken 16.10
sammen dag tog Henriettes lille
søster panille forbi huset igen sammen
med sin kæreste Anders.
Hendes bekymring var stigende,
og hun ville kigge efter en gang mere.
Så snart de kom ind i haven
fik Anders øje på hende.
Henriettes stod over i et jørne
af baghaven,

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

inden i et åben skur,
oprejst. Ikke bare på tossbæser,
men på flade føder,
hun havde tygt kabel om halsen.
Hendes hænder var ope foran halsen,
og hun holdt fast i det her kabel,
som hun havde om halsen,
som om hun havde forsøgt at få det af.
Der var direkte udsyn til hende.
Altså der hvor vennerne
kravlet over moderen,
der var de kun få meter fra hende,
og ville kunne se hende ikke.
Og hun var altså også i sær tydeligt,
fordi hun var iført sort tøj,
og hun stod op af en gul mur,
og det var dagsløst,
lige efter hende.
Men vennerne, der havde været der tidligere på dagen,
havde altså ikke set Henriette.
Henriettes lille søster
bemærkede dessuden, at lyset i kælderen,
som de havde slukket om morgenen,
nu var tændt igen.
Der er
mange detaljer,
jeg har lyst til at dele her,
men jeg vil bare sige det her.
Politiet konkluderede,
at Henriette var gået direkte fra diskoteket,
natten mellem lørdag og søndag,
og der var Tommihus i Korsgade,
som hun ikke havde en nøgle til.
Og her havde hun så hængt sig i skuret,
men de.
Og det menede de altså selvom vennerne ikke havde set hende,
da de lette efter hende mandag morgen.
Og også selvom hun havde noget andet tøj på,
men det hun havde haft på,
da hun forlode diskoteket.
Og også selvom overvågningen i gaden ikke bevisede,
at Henriette gik den vej,
altså det hun var ikke blevet fanget.
Og også selvom hun havde mærker på kroppen,

og også selvom hun stod op
og bare kunne træde ud af lykken,
hvis hun havde fortrudt selvmordet,
som var det politiet mente,
fordi hun jo altså havde kræsemærker på halsen,
og fingrene fastklemmt mellem hals og ledning.
Der var i øvrigt værken DNA
eller fingeraftryk fra Henriette på kablet.
Det var der kun det sted, hvor hendes fingre sade fastklemmt.
Jeg kunne blive ved, der kommer mange foruroligende detaljer frem
i denne her dokumentarserie,
som peger i retningen af, at politiet var
alt for hurtigt at lukke denne her sag som et selvmord.
Jeg synes, at Østjyllands politi
virkelig skylder nogle svar i denne her sag,
men de har det sværere nægtet at stille op til spørgsmål,
og de har også afvist at give journalisten bag udsendelsen
og familien akteensigt i sagerne.
Og det skulle man ellers ikke tro var et problem,
hvis de var sikre på, at den var behandlet korrekt.
Nej, den er jo afsluttet.
Så det er meget aftypisk, ikke?
TV2 har heldigvis valgt at grave i sagerne alligevel,
og det de afdækker, det fortjener virkelig at komme frem i lyset.
Jeg er faktisk ret måløs, hvad jeg siger.
Jeg synes, det er ævligt at se, at det her kan finde sted på den måde.
Jeg sidder helt afvendtende og vil høre, hvad du siger,
fordi nu vil jeg lige afsløre, at jeg har set den.
Ja, og jeg føler, at vi har lyst til at råbe og skrive,
men vi er nødt til at være.
Men det er derfor, at jeg stopper mig selv,
fordi jeg ikke går i gang med at tale med dig om det.
Folk har haft chancen for at se.
Er det noget af det mest frustrerende?
Det er noget af det mest frustrerende.
Det er simpelthen så frustrerende.
Og de stærkels, stærkels for ældre.
De stærkels, stærkels for ældre.
Der selv fucking må løft deres lign op af kisten
og tage billeder.
Tage billeder af hen, fordi de kan se mærkerne,
som politiet har nægtet at tage stilling til.
Nej, det er...
Hvorfor bor vi i et land, hvor forældre sælger noget

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

til at tage deres børn op af kisten og tage billeder?
Det troede jeg heller ikke, vi gjorde.
Nej.
Så minimum...
Og nu har engang nevnt de slettede SMS'er,
som har blevet slettet efter hende døde.
Men jeg synes, så minimum, så synes jeg,
at det i Østjølalds politi skal tage at se denne her.
Der er nogen, der må svar.
Ej, det er langt ud af, at de bare kan være sådan.
Det vil vi ikke tage stilling til.
Der er nogen, der må tage stilling til det her.
Og komme med nogle fornuftig svar.
Jeg siger ikke noget.
Jeg siger bare, den er jo ikke blevet efterforsket.
Det sagde, den er jo ikke blevet efterforsket.
Det har svar på det her ting.
Man kan ikke bare lukke noget som et selvmord,
før man har efterforsket det.
Jeg forstår, og jeg forstår godt det her med.
Men ved de fleste hængninger, så er det selvmord, der taler om.
Men der skal jo stadig kigges på alle mulige andre omstandigheder.
De gør jo et forsøg på at tage den op igen,
hvor det er et halvt år efter eller sådan noget.
Jamen, hvad sker der der?
Tidligvis.
Jeg har også lyst til at råbe og skre.
Jeg har virkelig holdt...
Nå, se.
Dokumentar sagde, at han blev vores datter mørtet på TV2 Play.
Det fortjener Henriette og hendes familie.
De har vidtterlig fået en elendig behandling indtil nu.
Uanset hvad sandheden er, så har de fået en elendig behandling.
Ja, det har de virkelig.
Så.
Se den.
Se den.
Sluk i rekorden?
Det ved jeg ikke.
Nej, så finder vi ved.
Jeg ved det ikke, men det er langt.
Det er langt.
Det er langt.
Jeg synes, vi lige skal nå om to ting.

[Transcript] Mørkeland / Episode 226

Okay.

Det er efterårsferie næste uge.

Der kommer ikke noget i Mørkeland.

Det er fredag den 13. på mandag.

Der kommer...

Du ikke er ind.

Nej, det er det ikke.

Det er fredag den 13. på fredag.

Nej, så fik jeg lavet et balladeværrel.

Okay, ingenting på mandag, men noget på fredag.

Ja.

Det er faktisk det, der er mellem.

Ja.

Husk at lytte noget til den nye podcast og tryk følg.

Ja, tak.

Det er det hele.

Det er det hele.

Og for nu vil jeg bare sige tak for i dag.

Tak for i dag og god efterårsferie er der ude i lignet.

Tak.

Hej, hej.